

# Класічны біблейскі тэкст які адказвае гэта

*Вядомым фарысеем!*

Мчленам сангедрына орган кіравання ў габрэяў ікодым прыйшоў да Ісуса ноччун жадаў што-колечы спытаць у суса?



**“Сапраўды, сапраўды кажу табе калі хто ... Кажа Яму Мікодым кжа можа нарадзіцца чалавек, калі ён ужо старыі жтожа паўторна ўвайсці ва ўлонне сваёй маці ды зноў нарадзіцца дказаў сусапраўды сапраўды кажу.” (Ісая 11:6, 9)**

**Каля**

**Боб Тэль, доктар філасофіі.**

# Класічны біблейскі тэкст які адказвае гэта

*Вядомым фарысеем!*

**Каля Боб Тьль, доктар філасофіі.**

Валадарства ©2016/2017/2018/2019/2022 што нарадзілася з цела ёсць. нарадзілася 1.5. Не дзівіся што Я табе гэта сказаў *Мікодым меў патрэбу Ён меў патрэбу* духоўным пераўтварэнні овае нараджэнне. 1036 У Гранд-авеню, Гровера-Біч, Каліфорнія, 93433, U.S.A. ISBN: 978-1-940482-09-5.

Натуральна запытацца аму чалавеку неабходна?

Усе зграшылі і пазбаўлены славы Божай дараванне грахоў і ўзнавіць  
узаемаадносін з Богам **Класічны біблейскі тэкст які адказвае гэта?**

Калі чалавек збаўлены, ён нараджаецца звыш, абнаўляецца духоўна і  
робіцца дзіцём Божым па праву новага нараджэння?

Даверыць сябе Хрысту кі ажыццявіў? Бо хто ў Хрысце, той новае  
стварэнне? Калі вы яшчэ не даверылі сябе Госпаду Ісусу Хрысту?  
Збаўцу, ці прыслухаецца вы да голаса Святога?

Які гаворыць да вашага сэрца? Вам неабходна нарадзіцца нанова? Ці  
жадаеце вы памаліцца малітвай каяння і стаць? А тым, якія Яго  
прынялі, дало магуцце стацца?

Калі вы жадаеце прыняць Ісуса Хрыста як вашага Збаўцу і нарадзіцца нанова,  
тут дадзена простая малітва вымаўленне гэтай ці ўсякай іншай малітвы?

*На фатаграфіі на вокладцы намалеваны ягня, які ляжыць побач з ваўком,  
складзены Burdine Printing and Graphics. Фатаграфія на задняй вокладцы з'яўляецца  
часткай арыгінальнага будынка царквы Божай у Ерусаліме, зробленага ў 2013 годзе  
доктарам Бобам Тилем.*

# НАРАДЗІЦЦА

1. Калі вы жадаеце прыняць Ісуса Хрыста як вашага?
2. Олькі давер Хрысту можа збавіць вас эта?
3. Хрыстос узяў на Сябе заслужанае мною пакаранне праз мог?
4. Дцураюся сваіх грахоў і даручаю сябе Табе для збаўленняўнуюг?
5. Хрыста ў выніку таго, што вы прачыталі тут алі так ласка пстрыкніце па ссылцы
6. Першы духоўны закон такі ог любіць вас і мае цудоўны план для вашага жыцця ...
7. Свайго дзінароднага кожны

*Злодзеі не прыходзіць інакш*

# 1. Калі вы жадаеце прыняць Ісуса Хрыста як вашага?

Чахон бо мушкिलоти зиёд рӯ ба рӯ шудааст.

Бисёр одамон гуруснаанд. Бисьёр одамон зулм мекунанд. Бисёр одамон бо камбизоатӣ рӯ ба рӯ мешаванд. Бисёр давлатҳо дар қарзи ҷиддӣ қарор доранд. Кӯдакон, аз ҷумла кӯдакони таваллуднашуда, бо таҷовуз дучор мешаванд. Бемориҳои ба маводи муҳаддир тобовар бисёр табибонро ба ташвиш меоранд. Шаҳрҳои бузурги саноатӣ ҳаво хеле ифлос шудаанд, ки солим бошанд. Сиёсатмадорони гуногун ба чанг таҳдид мекунанд. Ҳамлаҳои террористӣ идома доранд.

Оё пешвоёни чахон мушкилотеро, ки инсоният рӯ ба рӯ мешаванд, ҳал карда метавонанд?

Бисёриҳо чунин фикр мекунанд.

## **Рӯзномаи нави универсалӣ**

25 сентябри соли 2015, пас аз суҳанрони калидии Попи Ватикан Франсис, 193 кишвари Созмони Милали Муттаҳид (СММ) барои татбиқи "17 Ҳадафҳои Рушди Устувор" овоз доданд, ки баъзан онро *Аҳди нави универсалӣ меноманд*. Инҳоянд 17 ҳадафи СММ:

Ҳадафи 1. Барҳам додани камбизоатӣ дар ҳама шаклҳои дар ҳама ҷо

Ҳадафи 2. Барҳам додани гуруснагӣ, ноил шудан ба амнияти озуқаворӣ ва беҳбуди ғизо ва мусоидат ба рушди устувори кишоварзӣ

Ҳадафи 3. Таъмини ҳаёти солим ва мусоидат ба некӯаҳволии ҳама синну сол

Ҳадафи 4. Таъмини таҳсилоти босифати фарогир ва одилона ва пешбурди имкониятҳои омӯзиши якумрӣ барои ҳама

Ҳадафи 5. Ба даст овардани баробарии гендерӣ ва тавонмандсозии ҳамаи занон ва духтарон

Ҳадафи 6. Таъмини дастрасӣ ва идоракунии устувори об ва санитария барои ҳама

Ҳадафи 7. Таъмини дастрасӣ ба энергияи арзон, бозътимод, устувор ва муосир барои ҳама

Ҳадафи 8. Мусоидат ба рушди устувор, фарогир ва устувори иқтисодӣ, шуғли пурра ва пурсамар ва кори шоиста барои ҳама

Ҳадафи 9. Эҷоди инфрасохтори устувор, мусоидат ба индустриализатсияи фарогир ва устувор ва рушди инноватсия

Ҳадафи 10. Паст кардани нобаробарӣ дар дохили кишвар ва байни кишварҳо

Ҳадафи 11. Шаҳрҳо ва маҳалҳои аҳолинишин фарогир, бехатар, устувор ва устувор гардонанд

Ҳадафи 12. Таъмини шаклҳои устувори истеъмор ва истеҳсолот

Ҳадафи 13. Андешидани чораҳои таъхиринопазир барои мубориза бо тағирёбии иқлим ва таъсири он

Ҳадафи 14. Ҳифз ва истифодаи устувори уқёнусҳо, баҳрҳо ва захираҳои баҳрӣ барои рушди устувор

Ҳадафи 15. Ҳифз, барқарор ва пешбурди истифодаи устувори экосистемаҳои заминӣ, идоракунии устувори ҷангалҳо, мубориза бо биёбоншавӣ, боздоштан ва барҳам додани таназзули замин ва боздоштани талафоти гуногунии биологӣ

Ҳадафи 16. Пешбурди ҷомеаҳои осоишта ва фарогир барои рушди устувор, таъмини дастрасии ҳама ба адолат ва бунёди институтҳои муассир, ҳисоботдиҳанда ва фарогир дар ҳама сатҳҳо

Ҳадафи 17. Таҳкими воситаҳои амалӣ ва эҳёи шарикӣ  
глобалӣ барои рушди устувор

Ин рӯзнома бояд то соли 2030 пурра амалӣ шавад ва онро *Рӯзномаи рушди устувор то соли 2030 низ меноманд*. Ҳадафи он рафъи бемориҳои, ки инсоният рӯ ба рӯ мешаванд, тавассути танзим, таълим ва ҳамкориҳои байналмилалӣ ва байни динҳо мебошад. Гарчанде ки бисёре аз ҳадафҳои он хубанд, баъзе усулҳо ва ҳадафҳои он бад мебошанд (ниг. Ҳастӣ 3:5). Ин рӯзнома, инчунин, бо энцикликаи Папа Франсис *Laudato Si мувофиқ* аст.

Рӯзномаи нави универсалӣ" -ро метавон "Рӯзномаи нави католикӣ" номид, зеро калимаи "католикӣ" маънои "умумӣ" аст. Попи Франсис фарзандхондӣ номид нави *универсалӣ* " аломати муҳими умед".

Дар идомаи созишномаи СММ, дар моҳи декабри соли 2015 дар Париж як нишаст баргузор шуд (расмӣ Конфронси 21<sup>-уми</sup> *ҷонибҳои Конвенсияи ҷаҳорҷӯбаи СММ оид ба тағирёбии иқлим* номида мешавад). Попи Франсис инчунин аз созиши байнулмилалӣ ситоиш кард ва ба кишварҳо тавсия дод, ки "бодикқат роҳи ояндаро ва бо ҳисси афзояндаи ҳамбастагӣ" пайравӣ кунанд.

Қариб тамоми миллатҳои ҷаҳон ба созишномаҳои Париж, ки ҳадафҳои мушаххаси экологӣ ва ўҳдадорӣҳои молиявӣ доштанд, розӣ шуданд. (Он гоҳ президенти ИМА Барак Обама дар соли 2016 санадеро имзо кард, ки ИМА ба ин ўҳдадор шавад, аммо дар соли 2017 президенти ИМА Доналд Трамп изҳор дошт, ки Иёлоти Муттаҳида созишномаҳои Парижро қабул намекунад. Ин боиси хашму ғазаби байналмиллалӣ шуд ва ба инзивои ИМА мусоидат кард. аз Аврупо ва бисёр дигар қисматҳои ҷаҳон.) Папа Франсис баъдтар изҳор дошт, ки агар инсоният тағиротҳои марбут ба иқлимро накунад, "поён хоҳад шуд".

Дар ҳоле, ки ҳеҷ кас намехоҳад, ки аз ҳавои ифлос нафас кашад, гурусна шавад, фақир шавад, зери хатар қарор гирад ва ғайра, оё кӯшишҳои инсонӣ ҳадафҳои рӯзномаи Созмони Милали Муттаҳид барои то соли 2030 ва/ё созишномаҳои Париж мушкilotеро, ки

башарият рӯ ба рӯ мешаванд, ҳал мекунанд?

### **Рекорди Созмони Милали Муттаҳид**

Созмони Милали Муттаҳид 24 октябри соли 1945, пас аз Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ, бо мақсади пешгири аз ин гуна низоъ ва талош барои таҳкими сулҳ дар ҷаҳон таъсис ва таъсис дода шуд. Дар замони таъсисёбиаш СММ 51 кишвари узв дошт; ҳоло 193 нафаранд.

Аз замони таъсиси Созмони Милали Муттаҳид дар саросари ҷаҳон садҳо, ҳатто ҳазорҳо муноқишаҳо ба амал омадаанд, аммо мо то ҳол он чизеро, ки Ҷанги сеюми Ҷаҳонӣ тавсиф кардан мумкин аст, надоштаем.

Бархе бар ин боваранд, ки ҳамкориҳои байналмилалӣ, ба мисли Созмони Милали Муттаҳид, ки иддаёо доранд, барои пешбурди онҳо, дар якҷоягӣ бо як навъи рӯзномаи байнимазҳабӣ ва экуменикӣ, ки Поп Франсис ва бисёре аз пешвоёни дигари мазҳабӣ талош мекунанд, ба сулҳ ва шукуфой оварда расонанд.

Бо вучуди ин, таҷрибаи пешқадами Созмони Милали Муттаҳид дар ин кор хуб набуд. Илова бар даргириҳои сершумори мусаллаҳона аз замони таъсиси Созмони Милали Муттаҳид, миллионҳо нафар гурӯсна, гуреза ва/ё хеле камбизоатанд.

Зиёда аз даҳ сол пеш Созмони Милали Муттаҳид тасмим гирифт, ки *Ҷадафҳои Рушди Ҷазорсоларо амалӣ кунад*. Он ҳашт "ҷадафи рушд" дошт, аммо ин муваффақ нашуд, ҳатто ба гуфтаи худӣ СММ. Ҳамин тариқ, дар соли 2015 ба истилоҳ "17 Ҷадафи рушди устувор" қабул карда шуд. Баъзеҳо хушбин ҳастанд. Баъзеҳо онро як фантазияи утопикӣ мешуморанд.

То ҷое ки утопия меравад, 6 майи соли 2016 Попи Франсис гуфт, ки орзуи утопияи башарии аврупоӣ дорад, ки калисои ӯ метавонад барои расидан ба ин қитъа кӯмак кунад. Бо вучуди ин, хоби Папа ба даҳшат табдил хоҳад ёфт (ниг. Ваҳй 18).

**Мумкин аст, ки каме ҳамкорӣ ва муваффақият бошад, аммо...**

*Луғати Мерриам Вебстер* мегъяд, ки утопия "ҷои хаёлист, ки дар он ҳукумат, қонунҳо ва шароити иҷтимоӣ комил аст". Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки инсоният мушкилоти худро мустақилона ҳал карда наметавонад:

<sup>23</sup> Эй Худованд, ман медонам, ки роҳи одам дар худ нест; Ин дар одам нест, ки қадамҳои худро роҳнамоӣ кунад. (Ирмиё 10:23, NKJV дар саросари ҷаҳон, агар тартиби дигаре нишон дода нашуда бошад)

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҳамкориҳои байналмилалӣ барбод хоҳад рафт:

<sup>16</sup> Ҳалокат ва бадбахтӣ дар роҳҳои онҳост; <sup>17</sup> Ва роҳи сулҳро надонистаанд. <sup>18</sup> Дар пеши назари онҳо аз Худо тарсе нест. (Румиён 3:16-18)

Бо вучуди ин, бисёр одамон барои нигоҳи худ дар бораи ҷомеаи утопикӣ кор мекунанд ва ҳатто баъзан кӯшиш мекунанд, ки динро ҷалб кунанд. Аммо қариб ҳеҷ кас намехоҳад бо роҳи Худои ягонаи ҳақиқӣ пайравӣ кунад. Гап дар он нест, ки дар сӯи ягон мақсади Ташкилоти Давлатҳои Муттаҳида ва ё Ватикан пешравӣ ба амал наояд. Баъзеҳо (ва бисёре аз ҳадафҳо хубанд), инчунин баъзе ноқомҳои хоҳанд буд.

Дар асл, ва эҳтимолан пас аз муноқишаи азим, як навъи созишномаи сулҳи байналмилалӣ мувофиқа ва тасдиқ карда мешавад (Дониёл 9:27). Вақте ки ин рӯй медиҳад, бисёриҳо бардурӯғ майл хоҳанд кард, ки инсоният ҷомеаи осоишта ва утопитарро ба вучуд меорад.

Бисёриҳо ба чунин «пешрафти утопиви» байналмилалӣ (ниг. Ҳизқиёл 13:10) ва инчунин аломатҳо ва мӯъҷизаҳои гуногун (2 Таслӯникиён 2:9-12) ҷалб карда мешаванд. Аммо Китоби Муқаддас мегӯяд, ки чунин сулҳ пайдор нахоҳад буд (Дониёл 9:27; 11:31-44), сарфи назар аз он ки пешвоён мегӯянд (1 Таслӯникиён 5:3; Ишаъё 59:8).



Фикри он, ки ба ғайр аз Исо (ниг. Юҳанно 15:5; Матто 24:21-22), инсоният метавонад дар ин «асри шарир» утопия ба вуҷуд орад, Инҷили бардурӯғ аст (Ғалотиён 1:3-10).

Агар танҳо инсоният қодир нест, ки воқеан утопияро ба вуҷуд орад, оё ягон намуди утопия имконпазир аст?

Бале.

Малакути Худо ин сайёро ва баъдтар, тамоми абадиятро ба таври афсонавӣ беҳтар хоҳад кард.



## 2. Олькі давер Хрысту можа збавіць вас эта?

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки чомеаи утопикӣ, ки Малакути Худо номида мешавад, ҷои ҳукуматҳои инсониро хоҳад гирифт (Дониёл 2:44; Ваҳй 11:15; 19:1-21).

Вақте ки Исо хизмати оммавии Худо ро оғоз кард, ӯ аз мавъиза кардани **Инҷили Малакути Худо** оғоз кард. Ин аст он чизе ки Марк хабар дод:

<sup>14</sup> Пас аз он ки Яҳё ба зиндон андохта шуд, Исо ба Ҷалил омада, Инҷили Малакути Худоро мавъиза карда, <sup>15</sup> гуфт: «Вақт фаро расид ва Малакути Худо наздик аст. Тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред» (Марқӯс 1:14-15).

Истилоҳи Инҷил аз калимаи юнонӣ гирифта шуда, ҳамчун *euangelion тарҷума шудааст* ва маънои "xabари хуш" ё "xabари хуш" -ро дорад. Дар Аҳди Ҷадид калимаи англисии "kingdom", ки ба салтанати Худо марбут аст, тақрибан 149 маротиба дар NKJV ва 151 маротиба дар Библияи Дуай Раймс зикр шудааст. Он аз калимаи юнонӣ гирифта шудааст, ки ҳамчун *basileia тарҷума шудааст*, ки ҳукмронӣ ё қаламрави подшоҳиро ифода мекунад.

Малакути инсонӣ, инчунин Малакути Худо, подшоҳдоранд (Ваҳй 17:14), онҳо як минтақаи ҷуғрофиро фаро мегиранд (Ваҳй 11:15), қоидаҳо доранд (Ишаъё 2:3-4; 30:9) ва онҳо мавзӯҳо (Луқо 13:29).

Ин аст аввалин таълимоти оммавӣ аз Исо, ки Матто менависад:

<sup>23</sup> Исо дар тамоми Ҷалил гашта, дар кунштҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакути Худоро мавъиза мекард (Матто 4:23).

Матто инчунин қайд мекунад:

<sup>35</sup> Он гоҳ Исо дар тамоми шаҳру деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард (Матто 9:35).

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Исо то абад подшоҳӣ хоҳад кард:

<sup>33</sup> Ва Ӯ бар хонадони Яъқуб то абад подшоҳӣ хоҳад кард, ва подшоҳии Ӯ интиҳо нахоҳад буд (Луқо 1:33).

**Луқо қайд мекунад, ки мақсади фиристодаи Исо мавъиза кардани Малакути Худо буд.** Аҳамият диҳед, ки Исо чӣ таълим додааст:

<sup>43</sup> Ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ Малакути Худоро башорат диҳам, зеро ки барои ҳамин фиристода шудаам» (Луқо 4:43).

Оё шумо боре шундаед, ки ин мавъиза аст? Оё шумо ягон бор фаҳмидед, ки мақсади Исо аз фиристода шуданаш мавъиза кардани Малакути Худо буд?

Луқо инчунин қайд мекунад, ки Исо *рафта*, Малакути Худоро мавъиза кард:

<sup>10</sup> Ва ҳаввориён, чун баргаштанд, ҳар он чи карда буданд, ба Ӯ нақл карданд. Он гоҳ онҳоро гирифта, танҳо ба як ҷои хилвати шаҳре, ки Байт-Сайдо ном дошт, рафт. <sup>11</sup> Аммо мардум чун фаҳмиданд, аз ақиби Ӯ равона шуданд; ва Ӯ онҳоро қабул карда, ба онҳо дар бораи Малакути Худо сухан ронд (Луқо 9:10-11).

Исо таълим дод, ки Малакути Худо барои онҳое, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, бояд авлавияти аввалиндараҷа бошад:

<sup>33</sup> Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед (Матто 6:33).

<sup>31</sup> Аммо Малакути Худоро бичӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад. <sup>32</sup> Натарс, эй рамаи хурд, зеро ки Падари шумо аз он хушнуд аст, ки Малакутро ба шумо ато кунад (Луқо 12:31-32).

Масеҳиён бояд АВВАЛ Малакути Худоро Ҷустуҷӯ кунанд. Онҳо ин корро бо роҳи афзалияти аввалиндараҷаи худ қарор дода, тавре зиндагӣ мекунанд, ки Масеҳ онҳоро зиндагӣ қардан ва интизори бозгашт ва салтанати Ёст. Бо вучуди ин, аксарияти онҳое, ки Масеҳро эътироф мекунанд, на танҳо аввалин Малакути Худоро наметҷӯянд, онҳо ҳатто намедонанд, ки он чӣ аст. Бисёриҳо инчунин бардурӯф боварӣ доранд, ки иштирок дар сиёсати ҷаҳонӣ он чизест, ки Худо аз масеҳиён интизор аст. Малакути Худоро намефаҳманд, онҳо намефаҳманд

зиндагӣ мекунанд, ки онҳо бояд зиндагӣ кунанд ё фаҳманд, ки чаро инсоният ин қадар ноқис аст.

Ҳамчунин аҳамият диҳед, ки салтанат ба рамаи хурд дода мешавад (ниг. Рӯмиён 11:5). Барои омодагӣ ба қисми рамаи ҳақиқӣ будан ғурӯтанӣ лозим аст.

### **Малакути Худо ҳанӯз дар рӯи замин муқаррар нашудааст**

Исо таълим дод, ки пайравонаш бояд барои омадани салтанат дуо гӯянд, аз ин рӯ онҳо аллакай соҳиби он нестанд:

<sup>9</sup> Падари мо дар осмон, исми Ту муқаддас бод. 10 Малакути Ту биёяд. Иродаи Ту ба амал меояд (Матто 6:9-10).

Исо шогирдони Худо барои мавъиза қардани Малакути Худо фиристод:

<sup>1</sup> Он гоҳ Ё дувоздаҳ шогирди Худо даъват намуда, ба онҳо қудрат ва қудрат бар тамоми девҳо ва шифо додани

бемориҳо дод. <sup>2</sup> Ў онҳоро фиристод, то Малакути Худоро мавъиза кунанд (Луқо 9:1-2).

Исо таълим меод, ки танҳо ҳузури Ў подшоҳӣ нест, зеро он вақт салтанат дар рӯи замин муқаррар нашуда буд, бинобар ин Ў он кореро кард, ки он вақт девҳоро ба исми Худ берун наовард:

<sup>28</sup> Аммо агар ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун мекарда бошам, албатта Малакути Худо бар шумо омадааст (Матто 12:28).

Малакути ҳақиқӣ дар оянда аст - он тавре ки Марк нишон медиҳад, ҳоло дар ин ҷо нест:

<sup>47</sup> Ва агар чашмат туро ба гуноҳ водор созад, онро канда кун. Барои шумо беҳтар аст, ки бо як чашм ба Малакути Худо дохил шавед, аз он ки ду чашм дошта бошед, партофта шавед... (Марқӯс 9:47).

<sup>23</sup> Исо ба гирду атроф нигариста, ба шогирдонаш гуфт: «Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон чӣ қадар душвор аст!» <sup>24</sup> Шогирдон аз сӯханони Ў дар ҳайрат монданд. Аммо Исо боз дар ҷавоби онҳо гуфт: «Эй фарзандон, ба Малакути Худо даромадан барои онҳое ки ба сарват умед мебанданд, чӣ қадар душвор аст!» <sup>25</sup> Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад» (Марқӯс 10:23–25).

<sup>25</sup> Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ман дигар аз меваи ток нахоҳам нӯшид, то он рӯзе, ки дар Малакути Худо онро нав бинӯшам» (Марқӯс 14:25).

<sup>43</sup> Юсуф аз Ариматея, узви бонуфузи шӯро, ки худаш мунтазири Малакути Худо буд ва омада, далерӣ мекард... (Марқӯс 15:43).

Исо таълим дод, ки салтанат ҳоло қисми ин ҷаҳони ҳозира нест:

<sup>36</sup> Исо дар ҷавоб гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар Малакути Ман аз ин ҷаҳон мебуд, бандагони Ман меҷангиданд, то ки ба дасти яҳудиён таслим наштам; вале акнун Малакути Ман аз ин ҷо нест» (Юҳанно 18:36).

Исо таълим дод, ки салтанат пас аз он ки Ё ҳамчун Подшоҳи худ баргардад, меояд:

<sup>31</sup> «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагони муқаддас бо Ё меоянд, Ё бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. <sup>32</sup> Тамоми халқҳо дар пеши Ё ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ё онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки ҷўпон гўсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад. <sup>33</sup> Ва гўсфандонро ба тарафи рости Худ хоҳад гузошт, ва бузҳоро ба тарафи чап. <sup>34</sup> Он гоҳ Подшоҳ ба тарафи рости Худ хоҳад гуфт: «Биёед, эй баракатҳои Падари Ман !

Азбаски Малакути Худо дар ин ҷо нест, мо то замони таъсиси он утопияи ҳақиқиро нахоҳем дид. Азбаски аксарият Малакути Худоро намефаҳманд, онҳо намефаҳманд, ки ҳукумати пурмуҳаббати Ё чӣ гуна кор мекунад.

Малакути Худо «то даме ки пуррагии ғайрияҳудиён дохил наштад» нахоҳад омад (Рум. 11:25) - ва ин ханӯз рӯй надодааст.

### **Исо гуфт, ки салтанат чӣ гуна аст?**

Исо чанд шарҳ дод, ки Малакути Худо чӣ гуна аст:

<sup>26</sup> Ва Ё гуфт: «Подшоҳии Худо мисли он аст, ки одамизод бояд ба замин тухм пошад, <sup>27</sup> ва бояд шабона хоб кунад ва рўзона бархезад, ва тухм нашъунамо ёбад ва нашъунамо ёбад, худаш намедонад, ки чӣ тавр. <sup>28</sup> Зеро замин худ аз худ ҳосил медиҳад: аввал майса, баъд сар, баъд аз он донаи пурра дар

сар. <sup>29</sup> Аммо вақте ки ғалла пухта мешавад, дарҳол досро меандозад, зеро ки дарав расидааст» (Марқӯс 4:26–29).

<sup>18</sup> Он гоҳ гуфт: «Малакути Худо ба чӣ монанд аст? Ва ман онро бо чӣ муқоиса кунам? <sup>19</sup> Он мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар боғи худ гузошт; ва он калон шуда, ба дарахти калон мубаддал шуд, ва дар шохаҳои он паррандагони ҳаво лона гузоштанд». <sup>20</sup> Ва боз гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам? <sup>21</sup> Он мисли хамиртурушест, ки зане гирифта, дар се ченак орд пинҳон кард, то даме ки ҳама хамиртуруш шавад» (Луқо 13:18–21).

Ин масалҳо нишон медиҳанд, ки дар аввал Малакути Худо хеле хурд аст, аммо калон хоҳад шуд.

Луқо инчунин навиштааст:

<sup>29</sup> Онҳо аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва ҷануб омада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст (Луқо 13:29).

Ҳамин тариқ, Малакути Худо одамонро аз тамоми ҷаҳон хоҳад дошт. Он ба онҳое, ки аҷдоди исроилӣ ё гурӯҳҳои мушаххаси этникии доранд, маҳдуд намешавад. Дар ин салтанат одамон аз ҳар гӯшаву канор хоҳанд нишаст.

### **Луқо 17 ва Салтанат**

Луқо 17:20-21 баъзеҳоро ба ҳайрат меорад. Аммо пеш аз он ки ба он биравед, аҳамият диҳед, ки одамон воқеан дар Малакути Худо мехӯранд:

<sup>15</sup> «Хушо касе ки дар Малакути Худо нон бихӯрад!» (Луқо 14:15).

Азбаски одамон (дар оянда) дар Малакути Худо мехӯранд, ин танҳо чизе нест, ки ҳоло дар дилҳои онҳо ҷудо карда шудааст, сарфи назар



аз тарҷумаҳои нодуруст / нофаҳмиҳои Луқо 17:21, ки тартиби дигарро пешниҳод мекунанд.

Тарҷумаи Моффат аз Луқо 17:20-21 метавонад ба баъзеҳо фаҳмад:

<sup>20</sup> Вақте ки фарисиён пурсиданд, ки Малакути Худо кай меояд, ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Малакути Худо намеояд, чунон ки шумо умед доред, ки онро бубинед; <sup>21</sup> Ҳеч кас намегӯяд: "Ин ҷост" ё "Дар он ҷост", зеро Малакути Худо ҳоло дар миёни шумост». (Луқо 17:20-21, Моффат; инчунин ба тарҷумаҳои NASB ва ESV нигаред)

Аҳамият диҳед, ки Исо ба фарисиёне, ки имон наоварда, ҷисм ва риёкор буд, сухан мегуфт. Исо «ба онҳо ҷавоб дод», — ин саволро ба Исо фарисиён доданд. Онҳо аз шинохтани ӯ худдорӣ карданд.

Оё онҳо дар калисо буданд? Не!

Исо инчунин дар бораи калисое, ки ба наздикӣ ташкил карда мешавад, сухан намегуфт. ӯ дар бораи эҳсосот дар ақл ё дил сухан нагуфт.

Исо дар бораи Малакути Худо сухан меронд! Фарисиён аз ӯ дар бораи калисо намепурсиданд. Онҳо дар бораи ягон калисои Аҳди Ҷадид, ки ба қарибӣ оғоз мешаванд, чизе намедонистанд. Онҳо дар бораи як намууди эҳсосоти зебо намепурсиданд.

Агар касе фикр кунад, ки Малакути Худо Калисои аст - ва Малакути Худо "дар дохили фарисиён" буд, - оё КАЛЛИО дар дохили фарисиён буд? Аён аст, ки не!

Чунин хулоса хеле хандаовар аст, ҳамин тавр не? Гарчанде ки баъзе тарҷумаҳои протестантӣ қисми Луқо 17:21-ро ҳамчун «Малакути Худо «дар дохили шумо» (NKJV/KJV) тарҷума мекунанд, ҳатто *Библияи нави католикии Ерусалим* онро дуруст тарҷума мекунанд, ки «Малакути Худо дар миёни шумост».

Исо яке аз миёни фарисиён буд. Акнун, фарисиён фикр мекарданд, ки онҳо интизори Малакути Худо ҳастанд. Аммо онҳо онро нодуруст фаҳмиданд. Исо фаҳмонд, ки он танҳо барои яҳудиён Салтанати маҳаллӣ ё маҳдуд нахоҳад буд, чунон ки онҳо фикр мекарданд (на калисое, ки баъзеҳо ҳоло боварӣ доранд ). Малакути Худо на танҳо яке аз салтанатҳои зиёди инсонӣ ва намоёне хоҳад буд, ки одамон метавонистанд онҳоро нишон диҳанд ё бубинанд ва бигӯянд: "Ин аст, дар ин ҷо"; ё «Ин Салтанат дар он ҷост».

Худи Исо барои он таваллуд шудааст, ки Шоҳи ин Салтанат бошад, чунон ки Ё ба Пилотус ошкоро гуфта буд (Юҳанно 18:36-37). Фаҳмидани он ки Китоби Муқаддас мафҳуми «подшоҳ» ва «салоҳият»-ро ба ҳам иваз мекунад (масалан, Дониёл 7:17-18,23 ) . Подшоҳи Малакути ояндаи Худо ҳамон вақт ва дар он ҷо дар паҳлӯи фарисиён меистод. Аммо онҳо Ёро подшоҳи худ нашинохтанд (Юҳанно 19:21). Вақте ки Ё бармегардад, ҷаҳон Ёро рад мекунад (Ваҳй 19:19).

Исо дар оятҳои зерини Луқо 17 идома дод, то омадани дуюми Худро тасвир кунад, вақте ки Малакути Худо ТАМОМИ заминро ҳукмронӣ хоҳад кард (дар ин боб бо Моффатт идома медиҳад):

<sup>22</sup> Ба шогирдони Худ гуфт: «Рӯзе хоҳад омад, ки шумо беҳуда орзу хоҳед кард, ки ҳатто як рӯзи Писари Одам дошта бошед.

<sup>23</sup> Мардум хоҳанд гуфт: "Инак, вай дар ин ҷост". «Инак, вай дар ин ҷост! балки берун наравед ва аз ақиби онҳо давида нашавед, <sup>24</sup> зеро мисли барқе, ки аз як тарафи осмон ба он тарафи осмон медурахшад, Писари Одам дар рӯзи худ ҳамин тавр хоҳад буд. <sup>25</sup> Аммо ӯ бояд аввал азобҳои азимро таҳаммул кунад ва насли ҳозираро рад кунад. (Луқо 17:22-25, Моффат)

Исо ба дурахши барқ ишора кард , ҳамон тавре ки дар Матто 24:27-31 омадани дуюми Худро барои Ҳокимияти тамоми ҷаҳон тасвир кард. Исо намегӯяд, ки вақте ки Ё бармегардад, халқаш Ёро дида наметавонанд.

Одамон Ӯро ҳамчун Шоҳи худ нахоҳанд шинохт (Ваҳй 11:15) ва бар зидди Ӯ ҷанг хоҳанд кард (Ваҳй 19:19)! Бисёриҳо фикр мекунанд, ки Исо зиддимасеҳро намояндагӣ мекунад. Исо нагуфт, ки Малакути Худо дар дохили он фарисиён аст - Ӯ ба онҳо дар ҷои дигар гуфта буд, ки онҳо аз сабаби дурӯягӣ дар Салтанат нахоҳанд буд (Матто 23:13-14). Ҳамчунин Исо нагуфт, ки Калисо Салтанат хоҳад буд.

Малакути Худо он чизест, ки одамон рӯзе метавонанд ворид шаванд - ба монанди эҳёи одил! Бо вучуди ин, ҳатто Иброҳим ва дигар патриархҳо ҳанӯз дар он ҷо нестанд (ниг. Ибриён 11:13-40).

Шогирдон медонистанд, ки Малакути Худо шахсан дар дохили онҳо нест ва он бояд тавре зоҳир шавад, ки пас аз Луқо 17:21 омадааст:

<sup>11</sup> Вақте ки онҳо ин суҳанонро шуниданд, Ӯ масали дигаре гуфт, зеро ки Ӯ дар наздикии Ерусалим буд ва онҳо гумон мекарданд, ки Малакути Худо дарҳол зоҳир мешавад (Луқо 19:11).

### **Салтанат дар оянда равшан буд**

Чӣ тавр шумо метавонед бифаҳмед, ки Салтанат наздик аст? Ҳамчун қисми ҳалли ин савол, Исо рӯйдодҳои пешгӯиро номбар кард (Луқо 21:8-28) ва сипас таълим дод:

<sup>29</sup> Ба дарахти анҷир ва ҳамаи дарахтон нигаред. <sup>30</sup> Вақте ки онҳо аллакай шукуфта истодаанд, шумо мебинед ва худатон медонед, ки тобистон наздик аст. <sup>31</sup> Ҳамин тавр, шумо низ, **вақте ки ин воқеаҳо мебинед, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст** (Луқо 21:29-31).

Исо мехост, ки халқаш воқеаҳои пешгӯиро пайравӣ кунанд, то бидонанд, ки Салтанат кай фаро мерасад. Исо дар ҷои дигар ба халқаш гуфт, ки ба рӯйдодҳои пешгӯишуда диққат диҳанд (Луқо 21:36; Марқӯс 13:33-37). Сарфи назар аз суҳанони Исо, бисёриҳо аз

тамошои рӯйдодҳои ҷаҳоние, ки бо пешгӯӣ алоқаманданд, безътиной мекунанд.

Дар Луқо 22 ва 23 Исо бори дигар нишон дод, ки Малакути Худо чизест, ки дар оянда иҷро хоҳад шуд, вақте ки Ӯ таълим медод:

<sup>15</sup> «Бо ҳаваси гарм мехостам, ки пеш аз уқубат кардан ин иди фисхро бо шумо бихӯрам; <sup>16</sup> Зеро ба шумо мегӯям: дигар аз он нахоҳам хӯрд, то даме ки он дар Малакути Худо ба амал ояд». <sup>17</sup> Он гоҳ косаро гирифта, шукрона гуфт: «Инро гирифта, байни худ тақсим кунед; <sup>18</sup> Зеро ба шумо мегӯям, ки то даме ки Малакути Худо биёяд, аз меваи ток нахоҳам нӯшид» (Луқо 22:15-18).

<sup>39</sup> Аммо яке аз он бадкорон, ки бо ӯ маслуб шуда буд, Ӯро дашном медод ва гуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худро наҷот деҳ ва моро низ наҷот деҳ». <sup>40</sup> Ва рафиқаш ӯро сарзаниш кард ва ба ӯ гуфт: «Оё аз Худо ҳам наметарсӣ? Зеро ки шумо низ бо Ӯ маҳкум ҳастед. <sup>41</sup> Ва мо аз рӯи адолат рафтор мекунем, зеро ки сазовори он ҳастем, зеро ки мо мувофиқи он чи кардаем, подош мегирем, лекин аз вай ҳеҷ бадӣ накардааст». <sup>42</sup> Ва ӯ ба Исо гуфт: «Эй Парвардигори ман, вақте ки ба Малакути Худ меояӣ, маро ба ёд овар». <sup>43</sup> Аммо Исо ба вай гуфт: «Омин, ба ту мегӯям, ки имрӯз бо ман дар биҳишт хоҳӣ буд». (Луқо 23:39-43, арамейӣ бо забони англисӣ)

Малакути Худо ҳамон замоне ки Исо кушта шуд, наомадааст, чунон ки ҳам Марқӯс ва ҳам Луқо ба мо нишон медиҳанд :

<sup>43</sup> Юсуф аз Ариматея, узви бонуфузи шӯро, ки худаш мунтазири Малакути Худо буд ва омада, далерӣ мекард... (Марқӯс 15:43).

<sup>51</sup> Ӯ аз Ариматея, шаҳри яҳудиён буд, ки худаш низ мунтазири Малакути Худо буд (Луқо 23:51).

Ин пас аз эҳёшавӣ аст (1 Қўринтиён 15:50-55), ки масеҳиён аз нав таваллуд мешаванд, то ба Малакути Худо дохил шаванд, чунон ки Юҳанно менависад:

<sup>3</sup> Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, агар касе аз нав таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад». <sup>4</sup> Ниқӯдимус ба Ӯ гуфт: «Чӣ тавр одам метавонад пир шавад? Оё вай бори дуюм ба шиками модараш даромада, таваллуд шавад?» <sup>5</sup> Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо дохил шуда наметавонад (Юҳанно 3:3-5).

Танҳо халқи Худо Салтанати ниҳоии пас аз ҳазорсолаи Худоро хоҳанд дид.

Акнун лутфан фаҳмед, ки пас аз эҳё шудани Исо, Ӯ боз дар бораи Малакути Худо таълим дод:

<sup>3</sup> Ӯ ҳамчунин пас аз азобу уқубатҳои худ бо бисёр далелҳои беасос, ки дар давоми чиҳил рӯз ба онҳо зоҳир шуд ва дар бораи он чи ба Малакути Худо дахл дорад, Худро зинда нишон дод (Аъмол 1:3).

**Аввалин ва охири мавъизаҳои Исо дар бораи Малакути Худо буданд! Исо чун фаришта омад, то дар бораи ин Салтанат таълим диҳад.**

Исо инчунин ба Юҳанно расул супориш дод, ки дар бораи Салтанати ҳазорсолаи Худо, ки дар рӯи замин хоҳад буд, нависад. Аҳамият диҳед, ки Ӯ ба Юҳанно чӣ навишт:

<sup>4</sup> Ман қонҳои онҳоеро дидам, ки барои шаҳодати худ дар бораи Исо ва барои каломии Худо сари бурида шуда буданд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари ӯ саҷда накарда буданд ва аломати Ӯро дар пешонӣ ва дастонашон нагирифтаанд. Ва

онҳо ҳазор сол бо Масеҳ зиндагӣ карда, подшоҳӣ карданд (Ваҳй 20:4).

Масеҳиёни пешин таълим медоданд, ки Малакути ҳазорсолаи Худо дар рӯи замин хоҳад буд ва он тавре ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ҳукуматҳои ҷаҳонро иваз мекунанд (ниг. Ваҳй 5:10, 11:15).

Чаро, агар Малакути Худо ин қадар муҳим бошад, аксарият дар бораи он чизе нашундаанд?

Қисман аз он сабаб, ки Исо онро сирр номид:

<sup>11</sup> Ба онҳо гуфт: «Ба шумо ато шудааст, ки сирри Малакути Худоро донед; лекин барои онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо меояд (Марқӯс 4:11).

Ҳатто имрӯз Малакути ҳақиқии Худо барои аксарият асрор аст, чуноне ки нақшаи Худост (инчунин ба китоби ройғони мо дар [www.ccog.org](http://www.ccog.org) нигаред : АСРОПИ [Нақшаи ХУДО Чаро Худо чизеро офаридааст? Чаро Худо шуморо офаридааст. ?](#) ).

Ҳамчунин ба назар гиред, ки Исо гуфтааст, ки охирзамон (ба қарибӣ) фаро хоҳад расид, пас аз он ки Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон ҳамчун Шоҳид мавъиза карда шавад:

<sup>14</sup> Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон мавъиза хоҳад шуд, то барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад, ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид (Матто 24:14).

**Эълон кардани Инҷили Малакути Худо муҳим аст ва бояд дар ин замони охир анҷом дода шавад. Ин «паёми хуб» аст, зеро он новобаста аз он ки пешвоёни сиёсӣ таълим дода метавонанд, умеди воқеиро ба бемориҳои инсоният пешкаш мекунанд.**

**Агар шумо суханони Исоро ба назар гиред, бояд равшан бошад, ки калисои ҳақиқии масеҳӣ бояд ин Инҷили Малакутро ҳоло эълон**

**кунад. Ин бояд афзалияти аввалиндараҷаи калисо бошад.** Ва барои дуруст иҷро кардани ин, бояд аз якчанд забон истифода шавад. Ин аст он чизе ки Калисои *Давоми Худо кӯшиш мекунад, ки кунад.* Ва аз ин рӯ, ин китобча ба бисёр забонҳо тарҷума шудааст.

Исо таълим меод, ки аксари онҳо роҳи Ӯро қабул намекунанд:

<sup>13</sup> «Аз дарвозаи танг дароед; зеро васеъ аст дар ва васеъ аст роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисъёранд, ки аз он медароянд. <sup>14</sup> Зеро ки дар танг аст ва роҳе, ки сӯи ҳаёт мебарад, душвор аст, ва онро ёфтагон кам аст. (Матто 7:13-14)

Инҷили Малакути Худо ба ҳаёт мебарад!

Бояд қайд кард, ки гарчанде ки аксарияти масеҳиёни худро эътироф мекунанд, дар бораи он ки диққати Масеҳ ба мавъиза кардани Инҷили Малакути Худо буд, беъътиной менамояд, теологҳо ва муаррихони дунявӣ аксар вақт фаҳмиданд, ки ин ҳамон чизест, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад.

Бо вучуди ин, худи Исо интизор буд, ки шогирдонаш Инҷили Малакути Худоро таълим медиҳанд (Луқо 9: 2,60 ). Азбаски салтанати оянда ба қонунҳои Худо асос меёбад, он сулҳ ва шукӯфой меорад ва риояи ин қонунҳо дар ин аср ба сулҳи ҳақиқӣ оварда мерасонад (Забур 118:165; Эфсӯсиён 2:15).

Ва ин хушхабар дар бораи салтанат дар оятҳои Аҳди Қадим маълум буд.





### 3. Хрыстос узьяў на Сябе заслужанае мною пакаранне праз мог?

Мавъизаи аввалин ва охирини сабтшудаи Исо эълон кардани Инчили Малакути Худо буд (Марқўс 1:14-15; Аъмол 1:3).

Малакути Худо чизест, ки яҳудиёни замони Исо бояд чизе дар бораи он медонистанд, ки дар Навиштаҳои онҳо зикр шудааст, ки мо ҳоло онро Аҳди Қадим меномем.

Дониёл дар бораи Салтанат таълим медод

Дониёл пайғамбар навишт:

<sup>40</sup> Ва салтанати чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд, ба тавре ки оҳан пора-пора ва ҳама чизро мешиканад; ва мисли оҳане, ки кӯфта мешавад, он салтанат пора-пора хоҳад шуд ва ҳамаи дигаронро пахш хоҳад кард. <sup>41</sup> «Дар сурате ки пойҳо ва ангуштони пойҳоро дидӣ, ки қисман аз гили кулолӣ ва қисман аз оҳан аст, подшоҳӣ тақсим хоҳад шуд; аммо қуввати оҳан дар он хоҳад буд, чунон ки шумо оҳанро бо гили сафол омехта дидаед. <sup>42</sup> Ва чунон ки ангуштони пойҳо қисман аз оҳан ва қисман аз гил буданд, салтанат низ қисман қавӣ ва қисман нозук хоҳад буд. <sup>43</sup> «Чуноне ки оҳанро бо гили сафол омехта дидӣ, онҳо бо насли одамон омехта хоҳанд шуд; балки ба яқдигар часпида нахоҳанд шуд, чунон ки оҳан бо гил омехта намешавад. <sup>44</sup> «Ва дар айёми ин подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳад шуд; ва салтанат ба дигарон гузошта нахоҳад шуд; он пора-пора хоҳад шуд ва ҳамаи ин салтанатҳоро нест хоҳад кард, ва то абад устувор хоҳад монд (Дониёл 2:40-44).

<sup>18</sup> Аммо муқаддасони Ҳаққи Таоло салтанатро қабул карда, салтанатро то абад, то абад ва то абад соҳиб хоҳанд шуд». (Дониёл 7:18).

<sup>21</sup> «Ман бедор будам; ва ҳамон шох бар зидди муқаддасон ҷанг карда, бар онҳо ғолиб меомад, <sup>22</sup> то даме ки Қадими айём фаро расид, ва ба фоидаи муқаддасони Ҳаққи Таоло ҳукм бароварда шуд, ва вақти он расид, ки муқаддасон салтанатро соҳиб шаванд. . (Дониёл 7:21-22)

Аз Дониёл мо мефаҳмем, ки замоне фаро мерасад, ки Малакути Худо салтанатҳои ин ҷаҳонро несту нобуд мекунад ва то абад боқӣ хоҳад монд. Мо инчунин мефаҳмем, ки муқаддасон дар гирифтани ин салтанат саҳми худро доранд.

Қисми зиёди пешгӯиҳои Дониёл барои замони мо дар асри 21 мебошанд

Ба баъзе порчаҳо аз Аҳди Ҷадид таваҷҷӯҳ кунед:

<sup>12</sup> «Даҳ шохе, ки шумо дидед, даҳ подшоҳест, ки то ҳол салтанате нагирифтаанд, вале онҳо барои як соат ҳамчун подшоҳон бо ҳайвони ваҳшӣ қудрат мегиранд. <sup>13</sup> Инҳо яқдил ҳастанд ва қудрат ва қудрати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод. <sup>14</sup> Инҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғалаба хоҳад кард, зеро ки Ў Худованди оғоён ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ў ҳастанд, даъватшуда, интихобшуда ва мӯътамад мебошанд». (Ваҳй 17:12-14)

Ҳамин тавр, мо ҳам дар Аҳди Қадим ва ҳам дар Аҳди Ҷадид концепсияро мебинем, ки салтанати заминии даҳ қисмат охири замон хоҳад буд ва Худо онро несту нобуд мекунад ва салтанати Худо барқарор мекунад.

Ишаёе дар бораи Салтанат таълим меод

Худо ба Ишаёе илҳом бахшид, ки дар бораи қисми аввали Малакути Худо, ҳукмронии ҳазорсола, ки бо номи ҳазорсола маъруф аст, нависад:

<sup>1</sup> Аз пояи Ёисой асо берун ояд, Аз решааш шоха барояд. <sup>2</sup> Рӯҳи Худованд бар Ё қарор хоҳад гирифт, Рӯҳи ҳикмат ва хирад, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

<sup>3</sup> Шоди ӯ дар тарси Худованд аст, Ва Ё аз рӯи чашмони Худ доварӣ намекунад, ва аз шунидани гӯшҳои Худ ҳукм намекунад; <sup>4</sup> Валекин бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва бо адолат ҳукм хоҳад кард

барои ҳалимони замин; Замиро бо асои даҳони худ бизанад, Ва бо нафаси лабонаш бадкоронро мекушад. <sup>5</sup> Адолат камари камар аст, Вафодорӣ камари камар аст.

<sup>6</sup> «Гург низ бо барра сокин хоҳад шуд, Паланг бо бузғола хоҳад хобид, Гӯсола ва шери ҷавон ва фарбеҳ бо ҳам хоҳад хобид; Ва кӯдаке онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард. <sup>7</sup> Гов ва хирс хоҳанд чарид; Ҷавонони онҳо якҷоя хоҳанд хобид; Ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд. <sup>8</sup> Кӯдаки ширдеҳ дар сӯрохи кобра бозӣ хоҳад кард, Кӯдаки аз шир ҷудошуда дасташро дар чоҳи мор гузорад. <sup>9</sup> Дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман осебе нахоҳанд дод ва хароб нахоҳанд кард, зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳро фаро мегиранд.

<sup>10</sup> «Ва дар он рӯз решаи Ёисой пайдо хоҳад шуд, ки барои мардум байрақе хоҳад буд; Зеро ки халқҳо Ёро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва оромгоҳи Ё ҷалол хоҳад буд». (Ишаё 11:1-10)

Сабаби онро, ки ман онро қисми аввал ё марҳилаи аввали Малакути Худо номидам, ин аст, ки ин замоне аст, ки он ҷисмонӣ хоҳад буд (пеш аз он ки шаҳри муқаддас, Ерусалими нав аз осмон фуруд ояд, Ваҳй 21) ва хазор сол давом мекунад. Ишаё ҷанбаи ҷисмони ин марҳиларо тасдиқ кард, вақте ки ӯ идома дод:

<sup>11</sup>Дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро хоҳад гузошт, то бақияи қавми Худро, ки

боқимондаро аз Ашшур ва Миср, аз Патрус ва Куш, аз Элом ва Шинор, аз Ҳамот ва қазираҳои баҳр.

12Ва барои халқҳо байрақи хоҳад гузошт, <sup>8a</sup> бадарғашудагони Исроилро ҳамчун хоҳад кард, ва парокандашудаи Яҳудоро аз чор ғӯшаи замин ҳамчун хоҳад кард. <sup>13Ba</sup> Ҳасад аз Эфроим дур хоҳад шуд, ва душманони Яҳудо маҳв хоҳанд шуд; Эфроим ба Яҳудо ҳасад нахоҳад кард, ва Яҳудо Эфроимро озор нахоҳанд кард. <sup>14Вале</sup> онҳо бар китфи фалиштиён ба самти ғарб парвоз хоҳанд кард; Якҷоя мардуми Шарқро ғорат хоҳанд кард; Дастии худро бар Адӯм ва Мӯоб хоҳанд гузошт; Ва қавми Аммон ба онҳо итоат хоҳанд кард. <sup>15Худованд</sup> забони баҳри Мисрро тамоман несту нобуд хоҳад кард; Бо шамоли саҳти худ мушти худро бар дарё меҷунбонад ва дар ҳафт чӯй мезанад ва мардумро аз шоҳҳои хушк убур мекунад. <sup>16</sup> Барои бақияи қавми Ў, ки аз Ашшур боқӣ хоҳанд монд, роҳи хоҳад буд, чунон ки барои Исроил дар рӯзе ки аз замини Миср баромад. (Ишаъё 11:11-16)

Ишаъё низ илҳом бахшида буд, ки нависад:

<sup>2</sup> Ва дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар қуллаҳои кӯҳҳо устувор хоҳад шуд, ва аз болои кӯҳҳо сарафроз хоҳад шуд; Ва ҳамаи халқҳо ба он ҷо хоҳанд рафт. <sup>3</sup> Одамони бисъере омада, хоҳанд гуфт: «Биёед ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем; Ў ба мо роҳҳои Худро таълим хоҳад дод, ва мо бо роҳҳои Ў хоҷем рафт». **Зеро ки аз Сион шарият**, ва каломии Худованд аз Ерусалим берун хоҳад омад. <sup>4</sup> Дар миёни халқҳо доварӣ хоҳад кард, Ва бисъер касонро мазаммат мекунад. Шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба навдаҳо табдил хоҳанд дод; **Миллат шамшер бар зидди миллат набарояд, Дигар қанг нахоҳанд омӯзад.** ... <sup>11</sup> Нигоҳҳои баланди одам фурӯ хоҳад шуд, Мағрурии одамон фурӯ хоҳад рафт, Ва дар он рӯз танҳо Худованд сарафроз хоҳад шуд. (Ишаъё 2: 2-4,11)

Хамин тавр, он давраи утопии сулҳу осоиши руи замин хоҳад шуд. Дар ниҳоят, ин то абад бо ҳукмронии Исо боқӣ хоҳад монд. Бар асоси оятҳои гуногун (Забур 90:4; 92:1; Ишаъё 2:11; Ҳушаъ 6:2), Талмуди яҳудӣ таълим медиҳад, ки ин 1000 сол давом мекунад (Талмуди Бобилӣ: Tractate Sanhedrin Folio 97a).

Ман сайёхро илҳом гирифтам, ки инҳоро нависам:

<sup>6</sup> Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; Ва ҳукумат бар дӯши Ё хоҳад буд. Ва номи Ё аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. <sup>7</sup> Афзоиши ҳукумат ва сулҳу осоиштагии Ё интиҳо нахоҳад буд, Бар тахти Довуд ва бар подшоҳии Ё, То онро фармон бардорад ва онро бо доварӣ ва адолат пойдор гардонад аз он замон то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард. (Ишаъё 9:6-7)

Аҳамият диҳед, ки Ишаъё гуфта буд, ки Исо омада, бо ҳукумат салтанате барпо мекунад. Гарчанде ки бисёре аз онҳое, ки Масеҳро эътироф мекунанд, ин порчаро иқтибос мекунанд, махсусан дар моҳи декабри ҳар сол, онҳо нодида мегиранд, ки ин пешгӯӣ бештар аз он аст, ки Исо таваллуд мешавад. Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Малакути Худо ҳукумате дорад, ки бар тобеон қонунҳо дорад ва Исо бар он хоҳад буд. Ишаъё, Дониёл ва дигарон дар ин бора пешгӯӣ карданд.

Қонунҳои Худо роҳи муҳаббат мебошанд (Матто 22:37-40; Юҳанно 15:10) ва Малакути Худо бар асоси ин қонунҳо ҳукмронӣ карда мешавад. Аз ин рӯ, Малакути Худо, сарфи назар аз он ки бисёриҳо дар ҷаҳон онро мебинанд, бар муҳаббат асос меёбад.

## **Забур ва ғайра**

На танҳо Дониёл ва Ишаъё буданд, ки Худо илҳом бахшад, ки дар бораи Салтанати ояндаи Худо бинависанд.

Ҳизқиёл илҳом баҳшида буд, ки нависад, ки *қабिलाҳои* Исроил (на танҳо яҳудиён), ки дар замони мусибати бузург пароканда шуда буданд, дар салтанати ҳазорсола ҷамъ мешаванд:

<sup>17</sup> Бинобар ин бигӯ: „ Худованд Худо чунин мегӯяд: “Ман шуморо аз миёни қавмҳо ҷамъ хоҳам кард, ва шуморо аз кишварҳои ки пароканда шудаед, ҷамъ хоҳам овард, ва замини Исроилро ба шумо хоҳам дод”” <sup>18</sup> Ва онҳо ба он ҷо хоҳанд рафт, ва аз он ҷо тамоми чизҳои нафратовар ва зишти онро хоҳанд бурд. <sup>19</sup> Он гоҳ Ман ба онҳо як дил хоҳам дод, ва дар онҳо рӯи нав хоҳам гузошт, ва дили сангинро аз ҷисми онҳо берун хоҳам дод, ва ба онҳо дили ҷисм хоҳам дод, <sup>20</sup> то ки онҳо аз рӯи фароизи Ман рафтор кунанд ва ҳукмҳои Маро риоя кунанд, ва онҳоро иҷро кунед; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд. <sup>21</sup> Аммо онҳое ки дилашон ба ҳавасҳои зишт ва корҳои зишти худ пайравӣ мекунанд, Ман аъмоли онҳоро бар сари худ подош хоҳам дод, мегӯяд Худованд Худо. (Ҳизқиёл 11:17-21)

Насли сибти Исроил дигар пароканда нахоҳанд шуд, балки ба қонунҳои Худо итоат хоҳанд кард ва аз хӯрдани чизҳои зишт даст хоҳанд кашид (Ибодат 11; Такрори Шарият 14).

Дар Забур ба суҳанони зерин дар бораи хушхабари Малакути Худо диққат диҳед:

<sup>27</sup> Ҳама ақсои ҷаҳон ба ёд оварда, ба Худованд рӯй хоҳанд овард, Ва ҳамаи қабिलाҳои халқҳо пеши Ту сачда хоҳанд кард. <sup>28</sup> Зеро ки салтанат аз они Худованд аст, ва Ӯ бар халқҳо ҳукмронӣ мекунанд. (Забур 22:27-28)

<sup>6</sup> Тахти Ту, эй Худо, то абад аст; Асои адолат асои салтанати Ту аст. (Забур 45:6)

<sup>1</sup> Оҳ, барои Худованд суруди нав бихон! Барои Худованд суруд хонед, эй тамоми замин. <sup>2</sup> Барои Худованд суруд хонед,

исми Ўро муборак хонед; Аз рӯз то рӯз башорати наҷоти Ўро эълон кунед. <sup>3</sup> Ҷалоли Ўро дар миёни халқҳо эълон кун, Мӯъҷизаҳояшро дар миёни ҳамаи халқҳо эълон кун. (Забур 96:1–3; инчунин нигаред. 1 Вақоеънома 16:23-24)

<sup>10</sup> Ҳама аъмоли Ту Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, эй Худованд, ва муқаддасонат Туро баракат хоҳанд дод. <sup>11</sup> Онҳо дар бораи ҷалоли Малакути Ту суҳан хоҳанд гуфт, ва аз қудрати Ту суҳан хоҳанд гуфт, <sup>12</sup> То ба фарзандони одамон мӯъҷизаҳои Ў, Ва азамати ҷалоли Малакути Ўро маълум кунанд. <sup>13</sup> Малакути Ту салтанати ҷовидонӣ аст, Ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо пойдор аст. (Забур 145:10-13)

Нависандагони гуногун дар Аҳди Қадим инчунин дар бораи ҷанбаҳои салтанат навиштаанд (масалан, Ҳизқиёл 20:33; Ободиё 21; Мико 4:7).

Ҳамин тавр, вақте ки Исо ба таълим додани Инҷили Малакути Худо шурӯъ кард, шунавандагони бевоситаи ӯ бо мафҳуми асосӣ каме ошно буданд.





## 4. Дцураюся сваіх грахоў і даручаю сябе Табе для збаўленняўнуюг?

Гарчанде ки бисёрихо мисли Инчил танхо хушхабар дар бораи шахсияти Исо рафтор мекунанд, воқеият ин аст, ки пайравони Исо башорати Малакути Худоро таълим медоданд. Ин паёмест, ки Исо овард.

Павлуси расул дар бораи Малакути Худо ва Исо навишт:

<sup>8</sup> Ва ӯ ба куништ даромад ва дар давоми се моҳ далерона сухан ронда, дар бораи чизҳои Малакути Худо мувоҳиса ва бовар кунонд (Аъмол 19:8).

<sup>25</sup> Ва алҳол ман медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар миёни онҳо рафта, Малакути Худоро мавъиза кардаам (Аъмол 20:25).

<sup>23</sup> Вақте ки ӯро рӯзе муқаррар карданд, бисёр касон ба манзилаш назди ӯ омаданд, ва ӯ ба онҳо дар бораи Малакути Худо фаҳмонд ва ба таври ҷиддӣ шаҳодат дода, онҳоро аз Тавроти Мусо ва пайғамбарон дар бораи Исо бовар кунонд, ки аз субҳ то шом. ... <sup>31</sup> **Малакути Худоро мавъиза мекунанд ва чизҳои марбут ба Исои Масеҳи Худовандро** бо камоли боварӣ таълим медиҳанд, ва ҳеҷ кас ӯро манъ намекунад (Аъмол 28:23,31) .

Аҳамият диҳед, ки Малакути Худо танҳо дар бораи Исо нест (гарчанде ки ӯ қисми асосии он аст), чунон ки Павлус инчунин дар бораи Исо аз он чизе, ки ӯ дар бораи Малакути Худо таълим медод, алоҳида таълим медод.

Павлус инчунин онро Инчили Худо номид, аммо он ҳанӯз ҳам Инчили Малакути Худо буд:

<sup>9</sup> ... мо ба шумо башорати Худоро мавъиза кардем ... <sup>12</sup> ки шумо сазовори Худое, ки шуморо ба Малакути ва ҷалоли Худ даъват мекунад, рафтор кунед. (1 Таслӯникиён 2: 9,12 )

Павлус инчунин онро Инчили Масеҳ номид (Румиён 1:16). «Паёми нек»-и Исо, паёме, ки Ў таълим дод.

Тасаввур кунед, ки ин на танҳо хушхабар дар бораи шахсияти Исои Масеҳ ё танҳо дар бораи наҷоти шахсӣ буд. Павлус гуфт, ки Инчили Масеҳ итоат кардани Исо, бозгашти Ў ва довари Худоро дар бар мегирад:

<sup>6</sup> ... Худо ба онҳое, ки шуморо ба изтироб меандозанд, бо азоб ҷазо диҳад, <sup>7</sup> ва ба шумо, ки дар изтироб афтадаанд, бо мо оромӣ диҳад, вақте ки Исои Масеҳ бо фариштагони пурзӯри худ аз осмон зоҳир мешавад, <sup>8</sup> дар оташи алангаи худ аз онҳое ки Худоро намешиносанд, қасос мегирад, ва бар касоне, ки ба башорати Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд. <sup>9</sup> Онҳо бо ҳалокати абадӣ аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ў ҷазо хоҳанд гирифт, <sup>10</sup> Вақте ки Ў дар он рӯз меояд, то дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва дар миёни ҳамаи имондорон ҷалол ёбад, зеро шаҳодати мо дар байни шумо имон оварданд (2 Таслӯникиён 1:6-10).

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки салтанат чизест, ки мо онро мегирем, на ин ки мо ҳоло онро пурра соҳиб мешавем:

<sup>28</sup> Мо салтанатеро қабул карда истодаем, ки ба ларза наметавонист (Ибриён 12:28).

Мо метавонем дарк кунем ва интизор шавем, ки қисми Малакути Худо бошем, аммо ба он пурра дохил нашудаем.

Павлус махсусан тасдиқ кард, ки касе ба Малакути Худо ҳамчун одами миранда пурра дохил намешавад, чунон ки *баъд* аз эҳёшавӣ рӯй медиҳад:

<sup>50</sup> Эй бародарон, ҳаминро мегӯям, ки қисм ва хун вориси Малакути Худо шуда наметавонанд; инчунин фасодро мерос намегирад. <sup>51</sup> «Инак, ба шумо сирре мегӯям: на ҳама мо хобем, балки ҳамаамон дигаргун хоҷем шуд — <sup>52</sup> дар як лаҳза, дар як мижа задан, дар карнайи охирин. Зеро ки карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҷем шуд (1 Қӯринтиён 15:50-52).

<sup>1</sup> Бинобар ин шуморо ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд мефармоям, ки Ё зиндагон ва мурдагонро ҳангоми зӯҳри Ё ва Малакути Ё доварӣ хоҳад кард.

(2 Тимотиус 4:1).

Павлус на танҳо инро таълим меод, балки Исо Салтанатро ба Худои Падар месупорад:

<sup>20</sup> Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳё шуд ва аввалин самари хуфтагон гардид. <sup>21</sup> Зеро, азбаски мамот ба воситаи одам омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи одам омад. <sup>22</sup> Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд. <sup>23</sup> Аммо ҳар кас бо тартиби худ: Масеҳ аввалин бор аст, баъд аз он онҳое ки дар вақти омадани Ё аз они Масеҳанд. <sup>24</sup> Он гоҳ интиҳо фаро мерасад, вақте ки Ё Малакутро ба Худои Падар месупорад, ва ба ҳар гуна ҳукмронӣ ва ҳар гуна ҳокимият ва қудрат хотима медиҳад. <sup>25</sup> Зеро ки Ё бояд подшоҳӣ кунад, то даме ки ҳамаи душманонро зери пои Худ андозад. (1 Қӯринтиён 15:20-25).

Павлус инчунин таълим дод, ки золимон (аҳком вайронкунандагони) Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт:

<sup>9</sup> Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд? Фирефта нашавед. На зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на ҳамқинсгароён, на мардикорон, <sup>10</sup> на дуздон,

на тамаъкорон, на майзадагон, на бадгӯён, на ғоратгарон  
вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд (1 Қўринтиён 6:9-10).

<sup>19</sup>Аммо аъмоли қисм маълум аст, ки инҳоянд: зино, зино,  
нопокӣ, зинокорӣ, <sup>20</sup> бутпарастӣ, ҷодугарӣ, нафрат, қанҷол,  
ҳасад, оташи ғзаб, шўҳратпарастӣ, ихтилофот, бидъатҳо, <sup>21</sup>  
ҳасад, куштор, мастӣ, бозичаҳо ва монанди инҳо; Дар ин бора  
ба шумо пешакӣ мегӯям, чунон ки дар гузашта низ ба шумо  
гуфтам, ки онҳое ки чунин корҳоро мекунанд, вориси  
Малакути Худо нахоҳанд шуд (Ғалотиён 5:19-21).

<sup>5</sup> Зеро шумо медонед, ки ҳеч як зинокор, нопок ва тамаъкор,  
ки бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад  
(Эфсӯсиён 5:5).

Худо меёроҳро дорад ва тавбаро аз гуноҳ талаб мекунад, то тавонанд  
ба подшоҳии Ӯ дохил шавад. Павлуси расул ҳушдор дод, ки баъзеҳо  
таълим намедиханд, ки Инҷили Исо ҷавоб аст, аммо дигаре ин аст:

<sup>3</sup> Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо  
Исои Масеҳ бар шумо бод, <sup>4</sup> ки Худро барои гуноҳҳои мо  
фидо кард, то ки моро аз ин замони шарир раҳой диҳад,  
мувофиқи иродаи Худо ва Падари мо, <sup>5</sup> Ӯро ҷалол бод то  
абаддудаҳр. омин. <sup>6</sup> Тааҷҷубоварам, ки шумо ин қадар зуд аз  
Он ки шуморо ба файзи Масеҳ даъват кардааст, ба Инҷили  
дигар рӯй мегардонед, <sup>7</sup> ки ин чизи дигар нест; лекин баъзе  
касон шуморо ба изтироб меоранд ва Инҷили Масеҳро  
таҳриф кардан мевоҳанд. <sup>8</sup> Аммо агар мо ё фариштае аз осмон  
ба шумо башорат диҳем, аз он чи ба шумо мавъиза кардаем,  
бигзор вай лаънат шавад. <sup>9</sup> Чӣ тавре ки мо пештар гуфта  
будем, ҳоло ҳам боз мегӯям: агар касе ба шумо башорати  
дигаре аз он чи ки гирифтаед, мавъиза кунад, малъун бод.  
(Ғалотиён 1:3–9)

<sup>3</sup> Аммо метарсам, ки мабодо чӣ гунае ки мор Ҳавворо бо  
макри худ фиреб дод, ончунон ақли шумо низ аз соддагии  
дар Масеҳ фосид гардад. <sup>4</sup> Зеро, агар касе ки меояд, Исои

дигареро мавъиза кунад, ки мо онро мавъиза накардаем, ё агар шумо рӯҳи дигаре қабул кунед, ки онро нагирифтаед, ё башорати дигареро, ки шумо қабул накардаед, қабул кунед, шумо метавонед ба он таҳаммул кунед! (2 Қўринтиён 11:3-4)

Инҷили «дигар» ва «дигар», ки воқеан бардурӯғ буд, чӣ буд?

Инҷили бардурӯғ қисмҳои гуногун дорад.

Умуман, Инҷили бардурӯғ ин бовар кардан аст, ки шумо набояд ба Худо итоат кунед ва дар ҳақиқат кӯшиш кунед, ки ба роҳи Ё содиқ зиндагӣ кунед, дар ҳоле ки иддао доред, ки Худоро мешиносед (ниг. Матто 7:21-23). Он ба худхоҳона нигаронида шудааст.

Мор Ҳавворо фиреб дод, ки тақрибан 6000 сол пеш ба Инҷили бардурӯғ афтод (Ҳастӣ 3) - ва одамон боварӣ доштанд, ки онҳо аз Худо беҳтар медонанд ва бояд неку бадро барои худ ҳал кунанд. Бале, пас аз омадани Исо номи Ё аксар вақт ба Инҷилҳои бардурӯғ пайваст карда мешуд ва ин то замони пайдоиши зиддимасеҳ идома дорад ва идома хоҳад ёфт.

Ҳоло дар замони ҳавворӣ Павлус, Инҷили козиб аслан омехтаи гностикӣ/мистикии ҳақиқат ва хато буд. Гностикҳо асосан боварӣ доштанд, ки дониши махсус барои ба даст овардани фаҳмиши рӯҳонӣ, аз ҷумла наҷот лозим аст. Гностикҳо майл доштанд, ки коре, ки ҷисм анҷом дод, аҳамияти ҳосе надорад ва онҳо муҳолифи итоат ба Худо дар масъалаҳои монанди рӯзи шанбеи ҳафтум буданд. Яке аз чунин пешвоёни козиб Шимъӯни Маъҷус буд, ки Петруси ҳавворӣ ўро огоҳ карда буд (Аъмол 8:18-21).

Аммо ин осон нест

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Филиппус Салтанати Худоро таълим додааст:

<sup>5</sup> Филиппус ба шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масехро мавъиза кард. ... <sup>12</sup> Онҳо ба Филиппус, вақте ки ӯ дар бораи Малакути Худо мавъиза мекард, имон оварданд... (Аъмол 8: 5,12 ).

Аммо Исо, Павлус ва шогирдон таълим медоданд, ки ба Малакути Худо дохил шудан осон нест:

<sup>24</sup> Ва Исо чун дид, ки хеле ғамгин шуд, гуфт: «Даромади сарватдорон ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст! <sup>25</sup> Зеро аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

<sup>26</sup> Ва онҳое ки шуниданд, гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?»

<sup>27</sup> Аммо ӯ гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, бо Худо имконпазир аст». (Луқо 18:24-27)

<sup>22</sup> «Мо бояд бо мусибатҳои зиёд ба Малакути Худо дохил шавем » ( Аъмол 14:22).

<sup>3</sup> Эй бародарон, мо бояд ҳамеша барои шумо Худоро шукр гӯем, чунон ки ҳақ

мувофиқи он аст, ки имони шумо бағоят меафзояд ва муҳаббати ҳар яки шумо нисбат ба яқдигар афзун мешавад, <sup>4</sup> ба тавре ки мо худамон бо шумо дар байни калисоҳои Худо фахр мекунем, ки шумо ба сабр ва имони шумо дар тамоми таъқибот ва мусибатҳои, ки шумо тоб меоред, <sup>5</sup> «Ин далели равшани довари одилонаи Худост, то ки шумо сазовори Малакути Худо дониста шавед, ки шумо низ барои он уқубат мекашед; <sup>6</sup> зеро назди Худо кори дуруст аст, ки ба онҳое, ки шуморо ба изтироб меандозанд, бо андӯҳ ҷазо диҳад, <sup>7</sup> ва вақте ки Исои Масех бо фариштагони тавоноии Худ аз осмон

зоҳир шуд, ба шумо, ки дар изтироб афтодаанд, бо мо оромӣ диҳад (2 Таслӯникиён 1:3-7). ).

Аз сабаби душвориҳо, ҳоло танҳо баъзеҳо даъват карда мешаванд ва интиҳоб карда мешаванд, то қисми он бошанд (Матто 22:1-14; Юҳанно 6:44; Ибриён 6:4-6). Дигарон баъдтар даъват хоҳанд шуд, зеро Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки «онҳое, ки аз рӯи рӯҳ гумроҳ шудаанд, ба ақл хоҳанд омад, ва шикояткунандагон таълим хоҳанд гирифт» (Ишаъё 29:24).

Петруси расул таълим медод, ки салтанат абадӣ аст ва ба Инчили Худо бояд бодикқат итоат кард, вагарна доварӣ хоҳад буд:

<sup>10</sup> Бинобар ин, эй бародарон, боз ҳам бештар ҷидду ҷаҳд кунед, ки даъват ва баргузидаи худ боэътимод бошад; <sup>11</sup> Зеро ки ба шумо даромадгоҳ ба Малакути абадии Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ба таври фаровон кушода хоҳад шуд (2 Петрус 1:10-11).

<sup>17</sup> Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ дар хонаи Худо оғоз шавад; ва агар он аввал аз мо сар шавад, оқибати онҳое ки ба Инчили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад? (1 Петрус 4:17).

Китобҳои охирина Библия ва Салтанат

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки «Худо муҳаббат аст» (1 Юҳанно 4:8,16) ва Исо Худост (Юҳанно 1:1,14) — Малакути Худо Подшоҳе хоҳад дошт, ки муҳаббат аст ва қонунҳояш муҳаббатро дастгирӣ мекунанд, на нафратро. (ниг. Ваҳй 22:14–15).

Китоби Муқаддас инчунин нишон медиҳад, ки Худо фариштаеро мефиристад, ки Инчили абадии Малакути Худоро эълон хоҳад кард (Ваҳй 14:6-7) ва баъд фариштаи дигар ба он ишора мекунад, ки бо вучуди бузург буданаш, Бобил фурӯ ғалтад (Ваҳй 14:8-9). Ин паёмҳо тасдиқи ғайритабии хушҳабаре хоҳанд буд, ки ҷаҳон қаблан ҳамчун шоҳид гирифта буд ва омили «анбӯҳи бузург» -е, ки дар охири охир

ба назди Худо меоянд, хоҳанд буд (Ваҳй 7:9-14). Баръакси қудрати ниҳоии Бобил, ки ба вучуд меояд ва фурӯ хоҳад рафт (ниг. Ваҳй 18:1-18), марҳилаи ниҳоии Малакути Худо то абад давом мекунад:

<sup>15</sup> Он гоҳ фариштаи ҳафтум садо дод: Ва дар осмон овозҳои баланд баланд шуданд, ки мегуфтанд: «Малакути ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ё гаштааст, ва Ё то абад подшоҳӣ хоҳад кард». (Ваҳй 11:15).

Исо дар салтанат салтанат хоҳад кард! Ва Библия ду унвони Ёро ошкор мекунад:

<sup>16</sup> Ва Ё дар ҷома ва дар рони Худ номе навишта шудааст: Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худовандон (Ваҳй 19:16).

Аммо оё танҳо Исо ҳукмронӣ мекунад? Ба ин порча тавачҷӯҳ кунед:

<sup>4</sup> Ва тахтҳо дидам, ва бар онҳо нишастаанд, ва доварӣ ба онҳо дода шуд. Он гоҳ ман ҷонҳои онҳоро дидам, ки барои шаҳодати худ дар бораи Исо ва барои каломи Худо сари бурида шуда буданд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати ӯ сачда накардаанд ва аломати Ёро дар пешонӣ ва дастонашон нагирифтаанд. Ва онҳо ҳазор сол бо Масеҳ зиндагӣ карда, подшоҳӣ карданд. . . <sup>6</sup> Хушо ва муқаддас аст касе ки дар эҳёи аввал иштирок дорад. Бар онҳо мамоти дуюм қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд буд ва бо Ё ҳазор сол ҳукмронӣ хоҳанд кард (Ваҳй 20: 4,6 ).

Масеҳиёни ҳақиқӣ эҳё хоҳанд шуд, то ки бо Масеҳ ҳазор сол ҳукмронӣ кунанд! Зеро салтанат то абад хоҳад буд (Ваҳй 11:15), аммо он салтанати дар боло зикршуда ҳамагӣ ҳазор сол буд. Аз ин рӯ, ман инро қаблан ҳамчун марҳилаи аввали салтанат - марҳилаи ҷисмонӣ, ҳазорсола, бар хилофи марҳилаи ниҳойӣ, бештар рӯҳонӣ гуфта будам.

Якчанд ҳодисаҳо дар Китоби Ваҳй номбар шудаанд, ки дар байни марҳилаҳои ҳазорсола ва ниҳоии Малакути Худо рух медиҳанд:



<sup>7</sup> Ва ҳангоме ки ҳазор сол гузашт, шайтон аз зиндони худ раҳо хоҳад шуд <sup>8</sup> ва берун хоҳад омад, то халққоеро, ки дар чор гӯшаи замин ҳастанд, яъне Яъҷуҷ ва Маъҷуҷро фиреб диҳад, то онҳоро барои ҷанг ҷамъ кунад, ки шумораи онҳо мисли реги баҳр. ... <sup>11</sup> Он гоҳ ман тахти бузурги сафед ва Нишинандаи бар он дидам, ки замин ва осмон аз рӯи Ё гурехтаанд. Ва барои онҳо ҷое ёфт нашуд. <sup>12</sup> Ва мурдагонро хурду бузург дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва китобҳо кушода шуданд. Ва боз як китоби дигар кушода шуд, ки он китоби ҳаёт аст. Ва мурдагон мувофиқи аъмоли худ, аз рӯи он чи дар китобҳо навишта шудаанд, доварӣ карда шуданд. <sup>13</sup> Баҳр мурдагонеро, ки дар он буданд, таслим кард, ва мамот ва дӯзах мурдагонеро, ки дар онҳо буданд, таслим карданд. Ва ҳар яке мувофиқи аъмоли худ доварӣ карда шуд. <sup>14</sup> Он гоҳ мамот ва дӯзах дар кӯли оташ андохта шуданд. Ин дуввумин марг аст. <sup>15</sup> Ва касе ки дар китоби Ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд (Ваҳй 20:7-8, 11-15).

Китоби Ваҳй нишон медиҳад, ки марҳилаи баъдӣ, ки пас аз ҳукмронии ҳазорсола ва пас аз марги дуюм меояд, вучуд хоҳад дошт:

<sup>1</sup> Ва ман осмони нав ва замини навро дидам, зеро ки осмони аввал ва замини аввал гузашта буданд. Инчунин дигар баҳр набуд. <sup>2</sup> Он гоҳ ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас, Ерусалими Навро дидам, ки аз осмон аз ҷониби Худо нозил шуда, ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш зинат ёфтааст, омода шудаам. <sup>3</sup> Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Инак, хаймаи Худо бо одамон аст, ва Ё бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ё хоҳанд буд. Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад буд. <sup>4</sup> Ва Худо ҳар ашкро аз чашмонашон пок хоҳад кард; дигар на мамот хоҳад буд, на андӯҳ ва на гиря. Дигар дард нахоҳад буд, зеро ки чизҳои пештара гузаштаанд». (Ваҳй 21:1-4)

<sup>1</sup> Ва ӯ ба ман дарёи поки оби ҳаётро нишон дод, ки мисли булӯр шаффоф аст ва аз тахти Худо ва Барра мебарояд. <sup>2</sup> Дар миёнаи кӯчаи он ва дар ду тарафи дарё дарахти ҳаёт буд, ки

дувоздаҳ мева медод ва ҳар дарахт ҳар моҳ мева медод. Барғҳои дарахт барои табобати халқҳо буданд.<sup>3</sup> Ва дигар лаънат нахоҳад буд, балки тахти Худо ва Барра дар он хоҳад буд, ва бандагонаш Ёро ибодат хоҳанд кард.<sup>4</sup> Чехраи Ёро хоҳанд дид, ва исми Ё дар пешониашон хоҳад буд.<sup>5</sup> Дар он ҷо шаб нахоҳад буд: Онҳо ба чароғ ва нури офтоб эҳтиёҷ надоранд, зеро ки Худованд Худо ба онҳо нур медиҳад. Ва онҳо то абад подшоҳӣ хоҳанд кард. (Ваҳй 22:1-5)

Аҳамият диҳед, ки ин салтанат, ки *пас* аз ҳазор сол аст, бандагони Худоро дар бар мегирад ва то абад давом мекунад. Шаҳри муқаддас, ки дар осмон омода шудааст, осмонро тарк карда, ба замин фуруд меояд. Ин оғози марҳилаи ниҳони Малакути Худост. Замоне, ки ДИГАР ДАРД ВА АЗОБ НАМЕШАВАД!

Ҳалимҳо вориси замин хоҳанд шуд (Матто 5:5) ва ҳама чиз (Ваҳй 21:7). Замин, аз он ҷумла Шаҳри муқаддасе, ки дар он хоҳад буд, беҳтар хоҳад шуд, зеро роҳҳои Худо амалӣ хоҳанд шуд. Дарк кунед, ки:

<sup>7</sup> Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии Ё интиҳо нахоҳад дошт (Ишаъё 9:7).

Равшан аст, ки пас аз оғози марҳилаи ниҳони Малакути Худо афзоиш хоҳад буд, зеро ҳама ба ҳукумати Худо итоат мекунанд.

Ин як давраи пурҷалолтарин хоҳад буд:

<sup>9</sup> Аммо, чунон ки навишта шудааст: «Чашм надидааст ва гӯш шунидааст, ва ба дили одам дохил нашудааст, он чиро, ки Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст». <sup>10</sup> Аммо Худо онҳоро ба мо тавассути Рӯҳи Худ ошкор кардааст (1 Қўринтиён 2:9-10). Ин замони муҳаббат, шодмонӣ ва тасаллии абадӣ аст. Ин як вақти афсонавӣ хоҳад буд! Малакути Худо ҷовидониро бениҳоят беҳтар месозад. Оё намехоҳед, ки дар он саҳми худро дошта бошед?



## 5. Хрыста ў выніку таго, што вы прачыталі тут алі так ласка пстрыкніце па ссылцы

Оё профессорони аввалини Масеҳ фикр мекарданд, ки онҳо бояд башорати Салтанати Худоро мавъиза кунанд?

Бале.

Солҳо пеш дар лексіяи профессор Барт Эрман аз Донишгоҳи Каролинаи Шимолі ў борҳо ва дуруст таъкид карда буд, ки бар хилофи аксари масеҳіёни имрӯза, Исо ва пайравони аввалини Ў Салтанати Худоро эълон карданд. Ҳарчанд фаҳмиши умумии доктор Эрман дар бораи масеҳият аз фаҳмиши Калисои *Давоми Худо* хеле фарқ мекунад, мо розӣ мешавем, ки Инҷили Салтанат он чизест, ки худ Исо эълон карда буд ва пайравонаш ба он имон меоварданд. фаҳмед, ки.

Қадимтарин Навиштан ва Мавъизаи пас аз Аҳди Қадид ҳифзшуда

Малакути Худо як қисми муҳими он чизе буд, ки гуфта мешавад "қадимтарин мавъизаи комили масеҳие, ки то ҳол боқӣ мондааст" буд (Holmes MW Ancient Christian Christian Sermon. The Apostolic Fathers: Texts Greek and Translations English, 2nd. Baker Books, Grand Rapids, 2004, с. 102). Ин *мавъизаи масеҳии қадим* ин изҳоротҳоро дар бораи он дар бар мегирад:

<sup>5:5</sup> Илова бар ин, шумо, эй бародарон, медонед, ки мондани мо дар ҷаҳони ҷисм ночиз ва муваққатӣ аст, аммо ваъдаи Масеҳ бузург ва аҷоиб аст: дар Малакути оянда истироҳат кунед ва ҳаёти ҷовидонӣ.

Изҳороти боло нишон медиҳад, ки салтанат ҳоло нест, балки меояд ва абадӣ хоҳад буд. Илова бар ин, дар ин мавъизаи қадимӣ омадааст:

6:9 Ва агар чунин одамони одил ҳам бо аъмоли одилонаи худ фарзандони худро наҷот дода натавонанд, чӣ кафолате дорем, ки ба Малакути Худо дохил мешавем, агар мо таъмиди худро пок ва беайб нигоҳ надорем? Ё кист, ки ҳомии мо хоҳад буд, агар наёфтаем, ки корҳои муқаддас ва одилона дорем? 9:6 Пас , биёед якдигарро дӯст дорем, то ки ҳама ба Малакути Худо дохил шавем. 11:7 Бинобар ин, агар мо донем, ки чӣ дар назари Худо дуруст аст, мо ба Малакути Ӯ дохил мешавем ва ваъдаҳои мегирем, ки «гӯш нашунидааст, на чашм дидааст ва на дили одам тасаввур кардааст».

12:1 Пас, биёед соат ба соат мунтазири Малакути Худо бо муҳаббат ва адолат бошем, зеро мо рӯзи зуҳури Худоро намедонем. 12:6 Ӯ мегӯяд, ки Малакути Падари Ман хоҳад омад.

Изҳороти дар боло зикршуда нишон медиҳанд, ки муҳаббат тавассути зиндагии дуруст зарур аст, ки мо ҳанӯз ба Малакути Худо дохил нашудаем ва он пас аз рӯзи зоҳир шудани Худо, яъне пас аз бозгашти Исо ба амал меояд. Ин Малакути Падар аст ва салтанат танҳо Исо нест.

Ҷолиб он аст, ки қадимтарин мавъизаи зоҳиран масеҳӣ, ки Худо барои зинда мондан иҷозат додааст, ҳамон Малакути Худоро таълим медиҳад, ки Аҳди Ҷадид таълим медиҳад ва Калисои *Идомаи* Худо ҳоло таълим медиҳад (эҳтимол дорад, ки он аз Калисои воқеии Худо бошад, аммо дониши маҳдуди ман дар бораи ҷониб қобилияти манро барои изҳори қатъӣ маҳдуд мекунад).

Роҳбарони калисои асри дуюм ва Инҷили Салтанат

Бояд қайд кард, ки дар ибтидои асри 2 Папиас , <sup>шунавандаи</sup> Юҳанно ва дӯсти Поликарп ва аз ҷониби католикҳои румӣ муқаддас доништа шуда, салтанати ҳазорсоларо таълим меод. Евсевий навиштааст, ки Папиас таълим меод:

... пас аз эҳёи мурдагон ҳазорсола хоҳад буд, вақте ки ҳукмронии шахсии Масеҳ дар ин замин барпо хоҳад шуд. (Фрагментҳои Папиас , VI. Ҳамчунин нигаред ба Евсевий, Таърихи калисо, китоби 3, XXXIX, 12)

Папиас таълим меод, ки ин як давраи фаровонӣ хоҳад буд:

Ҳамин тавр, [Ҷ гуфт], ки як донаи гандум даҳ дона медиҳад

ҳазор хӯша ва ҳар хӯша даҳ ҳазор дона дошта бошад ва аз ҳар дона даҳ пуд орди шаффоф, соф ва маҳин медиҳад; ва себ, тухм ва алаф ба ҳамон андоза ҳосил хоҳанд дод; ва тамоми хайвонот, ки дар он сурат танҳо аз маҳсулоти замин меҳуранд, осоишта ва созгор мешаванд ва ба одами комил итоат мекунанд. ” [Дар ин бора Папиас , як марди қадимӣ, ки шунавандаи Юҳанно ва дӯсти Поликарп буд, дар ҷаҳоруми китобхояш шаходат медиҳад; зеро панҷ китоб аз ҷониби ӯ офарида шудааст...] (Фрагментҳои Папиас , IV)

*Дар Номаи пас аз Аҳди Ҷадид ба Қўринтиён гуфта мешавад:*

<sup>42:1-3</sup> Ҳаввориён Инчилро барои мо аз ҷониби Худованд Исои Масеҳ қабул карданд; Исои Масеҳ аз ҷониби Худо фиристода шудааст. Пас, Масеҳ аз Худост ва ҳаввориён аз Масеҳ. Пас, ҳарду аз рӯи иродаи Худо, мувофиқи тартиби муқарраршуда омаданд. Пас, онҳо, ки ба василаи эҳёи Худованди мо Исои Масеҳ итминон пайдо карданд ва бо итминони комил ба Рӯҳулқудс тасдиқ шуданд, бо башорате, ки Малакути Худо меояд, берун рафтанд.

Поликарпи Смирна як пешвои масеҳии ибтидоӣ буд, ки шогирди Юҳанно буд, ки охири ҳаввориёне, ки мурданд. Поликарп в. 120-135 мелодӣ таълим меод :

Хушо мискинон ва таъқибшудагон ба хоҳири адолат, зеро ки Малакути Худо аз онҳо хоҳаст. (Поликарп. Нома ба

Филиппиён, боби II. Аз *Падарони Анте-Никена, Ҷилди 1* тавре ки Александр Робертс ва Ҷеймс Доналдсон таҳрир карда шудаанд. Нашри амрикоӣ, 1885)

Пас, мо медонем, ки «Худо масхара карда намешавад», мо бояд сазовори аҳком ва ҷалоли ӯ рафтор кунем ...Зеро хуб аст, ки онҳо аз ҳавасҳои ҳавасҳои ҷаҳон дур шаванд, зеро «ҳар шаҳват бар зидди рӯҳ; «ва «на зинокорон, на занона, на бадкирдорон, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд », на онҳое, ки корҳои номувофиқ ва ношоиста мекунанд. (Ҷамон ҷо, боби V)

Пас, биед ба ӯ бо тарсу ҳарос ва бо камоли эҳтиром хизмат кунем, чунон ки Худаш ба мо амр фармудааст, ва ҳамчун ҳаввориёне, ки Инчилро ба мо башорат медоданд, ва анбиёе, ки пеш аз омадани Худованд башорат медоданд. (Ҷамон ҷо, боби VI)

Мисли дигарон дар Аҳди Ҷадид, Поликарп таълим медод, ки одилон, на вайронкунандагони амр, вориси Малакути Худо хоҳанд буд.

Инчунин иддао карда шуд, ки аз ҷониби Поликарп инҳо таълим дода шудаанд:

Ва дар рӯзи шанбе гуфт; «Насиҳати маро бишнавед, эй фарзандони маҳбуби Худо. Вақте ки усқуфҳо ҳозир буданд, ман шуморо насиҳат додам, ва акнун бори дигар ҳамаи шуморо насиҳат медиҳам, ки дар роҳи Худованд босазо ва сазовор биравед... *Бедор бошед* ва боз *омода бошед*, *Дилҳои шумо вазнин нашавад*, ҳукми нав Дар бораи муҳаббат ба якдигар, омадани ӯ ногаҳон ҳамчун барқи тез, довари азим аз оташ, ҳаёти ҷовидонӣ, Малакути ҷовидонаи ӯ зоҳир мешавад. Ва ҳар он чиро, ки аз Худо таълим дода мешавад, медонед, вақте ки Навиштаҳои илҳомбахшидаро меомӯсед, бо қалами Рӯҳулқудс дар дилҳои худ нақш кунед, то ки аҳком дар шумо абадӣ бимонад». (Ҷаёти Поликарп, боби 24. Ҷ.Б. Лайтфут, Падарони Апостолӣ, ҷилди 3.2, 1889, саҳ. 488-506)

Мелитои Сардис, ки пешвои Калисои Худо буд, в. 170 милодӣ таълим додааст:

Зеро ки шариат дар Инҷил - кӯҳна дар чадид интишор шудааст, ки ҳарду аз Сион ва Ерусалим якҷоя мебароянд; ва ҳукме ки дар файз дода шудааст, ва навъ дар маҳсули тайёр, ва Барра дар Писар, ва гӯсфанд дар одам, ва одам дар Худо.

Аммо Инҷил шарҳи шариат ва он гардид

ичро шуд, дар ҳоле ки калисо ба анбори ҳақиқат табдил ёфт...

Ин аст, ки моро аз ғуломӣ ба озодӣ, аз торикӣ ба рӯшноӣ, аз марг ба ҳаёт, аз зулм ба салтанати абадӣ раҳо кард. ( Мелито . Хомилия дар иди Фисҳ. Оятҳои 7 , 40 , 68. Тарҷума аз Керух : Маҷаллаи теологияи онлайн.  
<http://www.kerux.com/documents/KeruxV4N1A1.asp>)

Ҳамин тариқ, Малакути Худо ҳамчун чизи абадӣ маълум буд, на танҳо калисои ҳозираи масеҳӣ ё католикӣ ва қонуни Худоро дар бар мегирад.

дигаре дар нимаи охири асри дуюм одамонро даъват мекунад, ки ба салтанат нигаранд:

Бинобар ин, бигзор ҳеҷ кас аз шумо дигар пароканда нашавад ва ба ақиб нигоҳ накунад, балки бо омодагӣ ба Инҷили Малакути Худо наздик шавад. (Роман Клемент. Эйтироф, китоби X, боби XLV. Иқтибос аз Падарони Анте-Никена, ҷилди 8. Таҳрири Александр Робертс ва Чеймс Доналдсон. Нашри амрикоӣ, 1886)

Ғайр аз он, гарчанде ки онро яке аз калисои ҳақиқӣ нанавиштааст, дар навиштаҷоти миёнаи асри дуюм бо номи «*Чӯпони Ҳермас*» дар тарҷумаи Робертс ва Доналдсон чордаҳ маротиба ибораи «Малакути Худо»-ро истифода мебарад.



Масеҳиёни ҳақиқӣ ва ҳатто бисёре аз онҳо танҳо Масеҳро эътироф мекунанд, дар асри дуюм дар бораи Салтанати Худо чизе медонистанд.

Ҳатто муқаддаси католикӣ ва православии шарқӣ Иренаи фаҳмиданд, ки пас аз эҳё, масеҳиён ба Малакути Худо дохил мешаванд. Аҳамият диҳед, ки ӯ чӣ навиштааст, в. 180 милодӣ:

Зеро чунин аст ҳолати имондорон, зеро Рӯҳулқудс, ки аз ҷониби Ӯ дар таъмид гирифта шудааст, ҳамеша дар онҳо сокин аст, ва онро қабулқунанда нигоҳ медорад, агар ӯ дар ростӣ ва қудсият, адолат ва сабр рафтор кунад. Зеро ки ин ҷон дар имондорон эҳёе дорад, ки ҷисм ҷонро аз нав қабул мекунад ва бо он бо қуввати Рӯҳулқудс эҳёе мешавад ва ба Малакути Худо дохил мешавад. (Иреней, Сент, усқуфи Лион. Тарҷума аз арманӣ аз ҷониби Армитаж Робинсон. Намоиши мавъизаи ҳаввориён, боби 42. Уэллс, Сомерсет, октябри соли 1879. Чӣ тавре ки дар ЧАМЪИЯТИ ПЕШВОЗИ ДОНИШИ ХРУСТИЯН ЧОП шудааст. НЬЮ-ЙОРК: МАКМИЛЛАН КО, 1920).

Теофилуси Антиохия таълим медод:

Ман фақат некии Ӯро зикр мекунам; агар Ӯро Подшоҳӣ меномам, ҷалоли Ӯро ёдовар мешавам... Зеро, агар Ӯро аз ибтидо ҷовидон месохт, Ӯро Худо месохт. ...Пас, Ӯ ӯро на ҷовидона офаридааст ва на марговар, балки ҷунон ки дар боло гуфтем, қодир ба ҳар ду; То ки агар вай ба чизҳои ҷовидонӣ майл карда, аҳкоми Худоро риоя кунад, аз Ӯ мукофоти ҷовидонӣ гирифта, Худо гардад. ( Теофил , Ба Автоликүс , 1:3, 2:27)

Муқаддаси католик Ипполит дар аввали асри сеюм навишта буд:

Ва шумо Малакути Осмонро қабул хоҳед кард, эй эй эй ки дар замони муҳочир буданатон, Подшоҳи Осмонро медонистед. Ва шумо шарикӣ Илоҳӣ ва вориси Масеҳ хоҳед буд, дигар

ғуломи ҳавасҳо ва ҳавасҳо нахоҳед шуд ва ҳеч гоҳ аз беморӣ зоеъ нахоҳед шуд. Зеро ки Ту Худо шудай : зеро ҳар ранҷу азобҳое, ки дар вақти одам буданат аз сар гузаронидаӣ, онҳоро ба ту дод, зеро ту аз қолаби миранда будӣ , лекин ҳар он чиро, ки Худо додан мувофиқ аст, Худо ваъда додааст, ки ба ту ато кунад, зеро ки ту худо шуда, то ҷовидонӣ таваллуд ёфтаанд. (Гипполит. Инкоркунии ҳама бидъатҳо, китоби X, боби 30)

Мақсади одамон ин аст, ки дар Салтанати ояндаи Худо илоҳӣ гарданд.

Проблемаҳо дар асрҳои дуюм ва сеюм

Сарфи назар аз қабули васеи он, дар асри дуюм, як пешвои муртад бо номи Марсион бархост. Марсион бар зидди қонуни Худо, рӯзи шанбе ва Салтанати аслии Худо таълим меод. Гарчанде ки вай аз ҷониби Поликарп ва дигарон маҳкум шуда буд, вай муддати тӯлонӣ бо Калисои Рум тамос дошт ва ба назар чунин менамуд, ки дар он ҷо таъсире дошт.

Дар асрҳои II ва III дар Искандария (Миср) истилоҳот ба вуҷуд омада буданд. Бисёре аз аллегористҳо ба таълимоти салтанати оянда муҳолифат мекарданд. Ба гузориш дар бораи баъзе аз ин аллегористҳо тавачҷӯх кунед:

Дионисий дар Искандария дар оилаи ашрофзода ва сарватманди бутпараст ба дунё омада, аз фалсафаи онҳо таҳсил кардааст. Вай мактабҳои бутпарастиро тарк кард, то шогирди Ориген шавад, ки ӯ ба роҳбарии мактаби катетикии Искандария муваффақ шуд ...

Клемент, Ориген ва мактаби гностикӣ бо тафсирҳои афсонавӣ ва истиоравии худ таълимоти фоҳишаҳои муқаддасро вайрон мекарданд ... онҳо барои худ номи "Аллегористон" -ро гирифтанд. Непос ба таври оммавӣ бо аллегористҳо мубориза

бурд ва изҳор дошт, ки дар рӯи замин ҳукмронии Масех хоҳад буд ...

Дионисий бо пайравони Непос баҳс кард ва аз рӯи ҳисоботи ӯ ... " чунин ҳолате, ки ҳоло дар Малакути Худо вучуд дорад." Ин аввалин зикри Малакути Худост, ки дар ҳолати ҳозираи калисоҳо мавҷуд аст...

Непос хатогиҳои онҳоро сарзаниш карда, нишон дод, ки Малакути Осмон истилоҳот нест, балки Салтанати аслии Худованди мо дар эҳёи ҳаёти ҷовидонӣ аст...

Ҳамин тавр, идеяи салтанат дар ҳолати ҳозираи чизҳо дар мактаби гностикии аллегористҳо дар Миср, аз 200 то 250-и милодӣ, як асри пурра пеш аз он ки усқуфҳои империя ҳамчун ишғоли тахт ҳисобида шаванд, таҳия ва ба вучуд омадаанд. ...

Клемент идеяи Малакути Худоро ҳамчун ҳолати дониши воқеии ақлии Худо тасаввур мекард. Ориген онро ҳамчун як маъноии рӯҳонӣ дар номаи оддии Навиштаҳо нишон дод. (Уорд, Ҳенри Дана. Инчили Салтанат: Салтанати на аз ин ҷаҳон; на дар ин ҷаҳон; балки барои омадан дар кишвари осмонӣ, эҳёи мурдагон ва баргардонидани ҳама чиз. Нашр аз ҷониби Клакстон, Remsen & Haffelfinger , 1870, с. 124-125)

Ҳамин тариқ, дар ҳоле, ки усқуф Непос Инчили Малакути Худоро таълим меод, аллегористон кӯшиш мекарданд, ки дар бораи он фаҳмиши бардурӯғ, камтар асли пайдо кунанд. Усқуфи Иераполис Аполлинарис низ кӯшиш кард, ки бо хатогиҳои аллегористон мубориза барад. Онҳое, ки воқеан дар Калисои Худо буданд, дар тӯли таърих тарафдори ҳақиқати Малакути аслии Худо буданд.

**Герберт В. Армстронг Инчили Салтанатро таълим меод, Plus**

Дар асри 20 <sup>марҳум</sup> Герберт В. Армстронг навишт:

Зеро онҳо башорати Масеҳро *рад карданд*. . . , дунёе бояд ба  
чои худ чизи дигареро иваз кунад. Онҳо бояд *қалбақӣ*  
*ихтироъ мекарданд!* Ҳамин тавр, мо шундаем, ки Малакути  
Худо дар бораи он танҳо як лаҳни зебо - эҳсоси хубе дар дили  
инсонҳо гуфта шудааст, ки онро ба ЧИЗИ эфирӣ ва ғайривоқеӣ  
коҳиш медиҳад! Дигарон тасаввуроти нодуруст доранд, ки  
"КАЛЛОҲ" салтанат аст. . . Дониёл-пайғамбар, ки 600 сол пеш  
аз эраи мо зиндагӣ мекард, медонист, ки Малакути Худо  
подшоҳии ҳақиқӣ аст, яъне ҳукумате, ки бар

ОДАМОН дар рӯи замин. . .

Ин ҷо . . . ин тавзеҳи Худо дар бораи ҷӣ будани Шоҳигарии  
ХУДО аст: "Ва дар айёми ин подшоҳон..." - дар ин ҷо сухан дар  
бораи даҳ ангушт, як қисми оҳан ва як қисми гили шикаста  
меравад. Ин бо пайваст кардани пешгӯӣ бо Дониёл 7 ва Ваҳй  
13 ва 17, ба ИМА-и нави ЕВРОПА, ки ҳоло ташкил шуда  
истодааст, ишора мекунад. . . дар пеши назари шумо! Ваҳй  
17:12 тафсилотро равшан мекунад , ки он иттиҳоди ДАХ  
ПОДШОҲ Ё Шоҳигарихое хоҳад буд, ки (Ваҳй 17:8) ИМПЕРИЯИ  
кӯҳнаи РУМИ-ро эҳе хоҳанд кард . . .

Вақте ки Масеҳ меояд, вай ҳамчун Шоҳи подшоҳон меояд ва  
дар тамоми замин ҳукмронӣ мекунад (Ваҳй 19:11-16); ва  
Подшоҳии Ё -- Подшоҳии Худо , - гуфт Дониёл, бояд ҳамаи ин  
салтанатҳои ҷаҳониرو бихӯрад. Ваҳй 11:15 дар ин бора гуфта  
мешавад: «Малакути ин ҷаҳон Малакути Худованди мо ва  
Масеҳи ўст; ва Ё то абад подшоҳӣ хоҳад кард!» Ин Шоҳигарии  
ХУДО аст. Ин охири ҳукуматҳои ҳозира аст - ҳа, ва ҳатто  
Иёлоти Муттаҳида ва кишварҳои Бритониё. Он гоҳ онҳо  
салтанатҳо - Ҳукуматҳои Худованд Исои Масеҳ хоҳанд шуд, ва  
он гоҳ Подшоҳи подшоҳони тамоми замин хоҳанд шуд. Ин  
далели онро комилан возеҳ мегардонад, ки Шоҳигарии ХУДО  
ҲУКУМАТИ асли аст. Ҳатто ҷӣ тавре ки Империяи Калдонҳо  
Шоҳигарие буд - ҳатто он гуна ки Империяи Рум Подшоҳӣ буд  
- ҳамин тавр Шоҳигарии ХУДО ҳукумат аст. Ин аст, ки  
ҲУКУМАТИ ХАЛКХОИ чахонро ба дасти худ гиранд. Исои

Масеҳ барои он таваллуд шудааст, ки Подшоҳ - Ҳоким бошад!

...

Ҳамон Исои Масеҳ, ки зиёда аз 1900 сол пеш аз болои теппахо ва дараҳои Сарзамини муқаддас ва кӯчаҳои Ерусалим тай карда буд, боз меояд. Гуфт, ки боз меояд. Пас аз маслӯб шуданаш, Худо ӯро пас аз се рӯзу се шаб аз мурдагон эҳё кард (Матто 12:40; Аъмол 2:32; 1 Қӯр. 15:3-4). Ӯ ба арши Худо рафт. Идораи Ҳукумати Коинот (Аъмол 1:9-11; Ибр. 1:3; 8:1; 10:12; Ваҳй 3:21).

«Ашиб»-и масал, Ки рафт ба тахти

Худо — «кишвари дур» — чун Подшоҳи подшоҳон бар тамоми халқҳо тоҷ гузошта, сипас ба замин баргардад (Луқо 19:12-27).

Боз, ӯ дар осмон аст, то «вақти баргардонидани ҳама чиз» (Аъмол 3:19-21). *Баргардонидан* маънои барқарор кардани ҳолати қаблӣ ё ҳолати пештараро дорад. Дар ин ҳолат, барқарор кардани ҳукумати Худо дар рӯи замин ва ба ин тариқ, барқарор кардани сулҳи ҷаҳон ва шароити утопия.

Нооромӣҳои ҷаҳонии ҳозира, ҷангҳои шадид ва ҷанҷолҳо дар мусибатҳои ҷаҳонӣ ба авҷи аъло хоҳанд расид, ки агар Худо даҳолат накунад, ҳеҷ як қисми инсонӣ зинда наҷот намеёбад (Матто 24:22). Дар авҷи худ, вақте ки таъхир боиси тарқиши тамоми ҳаёт аз ин сайёра мегардад, Исои Масеҳ бармегардад. Ин дафъа ӯ ҳамчун Худои илоҳӣ меояд. Ӯ бо тамоми қудрат ва ҷалоли Офаридгори оламиён меояд. (Мат. 24:30; 25:31.) Ӯ ҳамчун «Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён» меояд (Ваҳй 19:16), то ҳукумати ҷаҳониро таъсис диҳад ва тамоми халқро «бо асои оҳанин» ҳукмронӣ кунад. (Ваҳй 19:15; 12:5). . .

**Масеҳ номатлӯб аст?**

Аммо оё инсоният бо шодӣ фарёд мезанад ва ўро дар вачд ва шавқу завқи девонавор истиқбол мекунад - оё ҳатто калисоҳои масеҳии анъанавӣ?

Онҳо намехоҳанд! Онҳо бовар хоҳанд кард, зеро ходимони бардурӯғи Шайтон (2 Қўр. 11:13-15) онҳоро фиреб дода буданд, ки Ў Даҷчал аст. Калисоҳо ва халқҳо аз омадани Ў хашмгин хоҳанд шуд (Ваҳй 11:15 бо 11:18) ва қувваҳои низомӣ воқеан кӯшиш мекунанд, ки бо ў чанг кунанд, то ўро нобуд созанд (Ваҳй 17:14)!

Халқҳо дар чанги шадиди Чанги сеюми ҷаҳонии оянда бо fronti чанг дар Ерусалим иштирок хоҳанд кард (Зак. 14:1-2) ва он гоҳ Масеҳ бармегардад. Дар қудрати ғайритабиӣ ў «бар зидди он халқҳо», ки бар зидди ў меҷанганд, меҷангад (ояти 3). Ў онҳоро комилан мағлӯб хоҳад кард (Ваҳй 17:14)! «Пойҳои ў дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун хоҳанд истод», дар масофаи хеле кӯтоҳ дар шарқи Ерусалим (Зак. 14:4). (Армстронг НВ. Асрори асрҳо, 1984)

Китоби Муқаддас эълон мекунад, ки Исо бармегардад ва Ў ғалаба мекунад, вале бисёриҳо бар зидди Ў меҷанганд (Ваҳй 19:19). Бисёриҳо даъво хоҳанд кард (дар асоси фаҳмиши нодурусти пешгӯиҳои Китоби Муқаддас, аммо қисман аз сабаби анбиёи бардурӯғ ва мистикҳо) ки Исои бозгаштан зиддимасеҳи охирин аст!

Инҳо инчунин аз Ҳерберт Армстронг мебошанд:

Дини ҳақиқӣ - ҳақиқати Худо, ки бо муҳаббати Худо, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс баҳшида шудааст, тавоно аст... ШОДИИ БЕҲАФФОН аз шинохти Худо ва Исои Масеҳ - донистани ҲАҚИҚАТ - ва гармии муҳаббати илоҳии Худо!...

Таълимоти Калисои ҳақиқии Худо танҳо таълимоти «бо ҳар як калимаи Китоби Муқаддас зиндагӣ кардан» мебошанд...

Мардон аз роҳи «даст» ба роҳи «додан» - роҳи муҳаббати Худо хоҳанд шуд.

Акнун заминро тамаддуни нав фаро мегирад! (Ҳамон ҷо)

Тамаддуни нав Малакути Худост. Эълон кардан, ки тамаддуни нав меояд ва бар муҳаббат асос меёбад, қисми асосии он чизест, ки Инҷили ҳақиқии Салтанат, ки Исо ва пайравонаш таълим медоданд. Ин чизест, ки мо дар Калисои *Давоми Худо мавъиза мекунем*.

Ҳерберт Армстронг фаҳмид, ки Исо таълим медод, ки ҷомеаи инсонӣ, ҳатто вақте ки фикр мекунад, ки итоат кардан мехоҳад, «роҳ додан»-и ҳаёт, роҳи муҳаббатро рад мекунад. Ба назар чунин менамояд, ки қариб ҳеҷ кас аҳамияти таълимоти Исоро дуруст дарк намекунад.

### **Наҷот ба воситаи Исо як қисми Инҷил аст**

Ҳоло баъзеҳо, ки ин ҷо хондаанд, эҳтимол дар бораи марг ва нақши Исо дар наҷот ҳайрон мешаванд. Бале, ин як қисми Инҷил аст, ки ҳарду дар бораи Аҳди Ҷадид ва Ҳерберт В. Армстронг навиштаанд.

Аҳди Ҷадид нишон медиҳад, ки Инҷил наҷот тавассути Исоро дар бар мегирад:

<sup>16</sup> Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, пеш аз ҳама яҳудӣ ва ҳам барои юниён аст (Румиён 1:16).

<sup>4</sup> Бинобар ин парокандашудагон ба ҳар ҷо рафта, мавъиза мекарданд

калима . <sup>5</sup> Филиппус ба шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масеҳро мавъиза кард. ... <sup>12</sup> Аммо вақте ки онҳо ба Филиппус, ки дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масеҳ мавъиза мекард, имон оварданд, мардон ва занон таъмид гирифтанд. ... <sup>25</sup> Вақте ки онҳо шаҳодат дода, каломи Худовандро мавъиза

карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисёр деҳаҳои сомариён Инҷилро мавъиза мекарданд. <sup>26</sup> Фариштаи Худованд ба Филиппус суҳан гуфт... <sup>40</sup> Филиппус дар Азотус ёфт шуд. Ва аз он ҷо гузашта, дар тамоми шаҳрҳо мавъиза мекард, то даме ки ба Қайсария расид. (Аъмол 8:4 , 5,12,25,26,40 )

<sup>18</sup> Ӯ ба онҳо дар бораи Исо ва эҳёшавӣ мавъиза мекард. (Аъмол 17:18)

<sup>30</sup> Павлус ду соли тамом дар хонаи иҷораи худ истод ва ҳамаи онҳоеро, ки назди ӯ омада буданд, қабул кард, <sup>31</sup> **Малакути Худоро мавъиза намуда, чизҳои марбут ба Исои Масеҳи Худовандро** бо камоли боварӣ таълим меод, ва ҳеҷ кас ӯро манъ намекунад. (Аъмол 28:30-31)

Аҳамият диҳед, ки мавъизаи Исо ва Салтанатро дар бар мегирифт. Мутаассифона, фаҳмиши дурусти Инҷили Малакути Худо одатан дар таълимоти калосоҳои юнонӣ-румӣ мавҷуд нест.

Дарвоқеъ, барои кӯмак расонидан ба мо дар ин салтанат шудан, Худо одамонро чунон дӯст дошт, ки Исоро фиристод, то барои мо бимирад (Юҳанно 3:16-17) ва моро бо файзи Худ наҷот медиҳад (Эфсӯсиён 2:8). Ва ин як қисми хушхабар аст (Аъмол 20:24).

**Инҷили Салтанат он чизест, ки ҷаҳон ба он ниёз дорад, аммо ...**

Қор барои сулҳ (Матто 5:9) ва некӣ қардан ҳадафҳои арзанда аст (ниг. Ғалотиён 6:10). Бо вучуди ин, бисёре аз пешвоёни ҷаҳонӣ, аз он ҷумла раҳбарони динӣ, боварӣ доранд, ки маҳз ҳамкориҳои байналмилалӣ инсонӣ сулҳ ва шуқуфӣ меорад, на Малакути Худо. Ва гарчанде ки онҳо баъзе муваффақиятҳои муваққатӣ хоҳанд дошт, онҳо на танҳо муваффақ хоҳанд шуд, балки баъзе кӯшишҳои инсонӣ онҳо дар ниҳоят сайёраи Замиро ба дараҷае меорад, ки агар Исо барои барқарор қардани Салтанати худ барнагардад, ҳаётро



ноустувор мегардонад. Одамоне, ки заминро бе Худо мустаҳкам мекунанд, Инчили бардурӯғ ва бардурӯғ аст (Забур 126:1).

Бисёриҳо дар ҷаҳон кӯшиш мекунанд, ки нақшаи байналхалқии нимдинии Бобулиро барои ҷорӣ кардани тартиботи нави ҷаҳонӣ дар асри 21 <sup>таҳия</sup> кунанд. Ин чизест, ки Калисои *Идомаи* Худо аз замони таъсисаш инкор кардааст ва нақша дорад, ки минбаъд низ инкор кунад. Азбаски Шайтон Ҳавворо фирефта кард, ки тақрибан 6000 сол пеш (Ҳастӣ 3), бисёр одамон боварӣ доштанд, ки онҳо беҳтар аз Худо медонанд, ки чӣ чиз онҳоро ва ҷаҳонро беҳтар мекунад.

Мувофиқи Китоби Муқаддас, барои он як роҳбари низомии Аврупо (Подшоҳи Шимол номида мешавад, инчунин ҳайвони Ваҳй 13:1-10) ва як пешвои динӣ (пайғамбари бардурӯғ номида мешавад. Ниҳоии зиддимасеҳ ва ҳайвони душохи Ваҳй 13:11-17) аз шаҳри ҳафт теппа (Ваҳй 17:9,18 ) барои ба вучуд овардани тартиботи ҷаҳонии «Бобилиён» (Ваҳй 17 ва 18). Гарчанде ки инсоният ба бозгашти Масеҳ ва таъсиси Малакути Ӯ эҳтиёҷ дорад, дар асри <sup>21</sup> бисёриҳо ба ин хабар аҳамият нахоҳанд дод — онҳо ба версияҳои гуногуни Инчили бардурӯғи Шайтон бовар карданро идома хоҳанд дод. Аммо ҷаҳон шоҳид хоҳад гирифт.

Ба ёд оред, ки Исо таълим медод:

<sup>14</sup> Ва ин Инчили Малакут дар тамоми ҷаҳон мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате гардад, ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид. (Матто 24:14)

Аҳамият диҳед, ки Инчили Малакут ба ҷаҳон ҳамчун шоҳид мерасад, пас интиҳо фаро мерасад.

Ин якчанд сабаб дорад.

Яке аз он аст, ки Худо мехоҳад, ки ҷаҳон пеш аз оғози мусибати бузург башорати ҳақиқиро бишнавад (ки дар Матто 24:21 оғоз мешавад). Ҳамин тариқ, паёми башорат шоҳид ва огоҳкунанда аст

(ниг. Ҳизқиёл 3; Амос 3:7). Ин пеш аз бозгашти Исо ба табдили бештари ғайрияҳудиён оварда мерасонад (Румиён 11:25) ва пеш аз бозгашти Исо табдили ғайрияҳудӣ (Румиён 9:27) мегардад.

Дигар ин аст, ки мафҳуми паём ба ақидаи ҳайвони ваҳшӣ, Подшоҳи қудрати Шимолӣ ва дар якҷоягӣ бо Паёмбари бардурӯғ, зиддимасеҳи ниҳой муҳолиф хоҳад буд. Онҳо асосан тавассути саъю кӯшиши инсонӣ сулҳро ваъда хоҳанд дод, аммо он ба интиҳо (Матто 24:14) ва ҳалокат оварда мерасонад (ниг. 1 Таслӯникиён 5:3).

Аз сабаби аломот ва мӯъҷизоти дурӯғе, ки бо онҳо алоқаманданд (2 Таслӯникиён 2:9), аксарияти одамон дар ҷаҳон ба ҷои паёми башорат бовар кардан ба дурӯғро интиҳоб мекунанд (2 Таслӯникиён 2:9-12). Аз сабаби маҳкум кардани Салтанати ҳазорсолаи Худо аз ҷониби католикҳои румӣ, православии шарқӣ, лютеранҳо ва дигарон, бисёриҳо нодуруст мегӯянд, ки паёми Инҷили ҳазорсолаи Малакути Худо Инҷили бардурӯғи марбут ба зиддимасеҳ аст.

Масеҳиёни содиқи Филадельфия (Ваҳй 3:7-13) Инҷили ҳазорсолаи салтанатро эълон мекунанд ва инчунин ба ҷаҳон мегӯянд, ки пешвоёни муайяни дунё (аз ҷумла ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари бардурӯғ) чӣ кор хоҳанд кард.

Онҳо дастгирӣ мекунанд, ки ба ҷаҳон хабар диҳанд, ки ҳайвони ваҳшӣ, Подшоҳи қудрати Шимолӣ, дар якҷоягӣ бо пайғамбари бардурӯғ, зиддимасеҳ, дар ниҳоят (дар якҷоягӣ бо баъзе иттифоқчиёни онҳо) ИМА ва Англияи Британияи Кабирро несту нобуд мекунанд. , Канада, Австралия ва Зеландияи Нав (Дониёл 11:39) ва онҳо ба зудӣ як конфедератсияи арабӣ/исломиро нест хоҳанд кард (Дониёл 11:40-43), ҳамчун асбоби девҳо кор мекунанд (Ваҳй 16:13-14), ва дар ниҳояти кор бо Исои Масеҳ ҳангоми бозгашташ ҷанг хоҳад кард (Ваҳй 16:14; 19:19-20). Филадельфияи содиқ (Ваҳй 3:7-13) эълон хоҳанд кард, ки салтанати ҳазорсола ба наздикӣ меояд. Эҳтимол, ин боиси фарогирии зиёди ВАО мегардад ва ба иҷрошавии Матто 24:14 мӯсоидат мекунанд. Мо дар Калисои *Давоми* Худо адабиёт (бо забонҳои гуногун) омода карда истодаем, ба вебсайтҳо илова мекунем ва чораҳои дигар меандешем, то ба «кори кӯтоҳ» (ниг.

Румиён 9:28), ки ба иродаи Худо оварда мерасонад, ки Матто 24: 14 ба қадри кофӣ ба сифати шоҳид барои охират таъмин карда шудааст.

«Инчили бардурӯғ», ки пешвоёни ҷаҳонро эълон мекунанд (эҳтимол баъзе навъҳои «нав» пешвои олии Аврупо ва як понтифики созишшуда, ки ба як шакли католикӣ *даъво мекунанд* ) ин маъқул нест - онҳо намехоҳанд, ки ҷаҳон бифаҳмад, ки онҳо дар ҳақиқат чӣ хоҳанд кард. мекунанд (ва шояд худӣ аввал ба ин бовар накунад, нигаред ба Ишаъё 10:5-7). Онҳо ва / ё тарафдорони онҳо инчунин эҳтимоли бардурӯғро таълим медиҳанд, ки Филадельфияҳои содиқ таълимоти ифротӣ (ҳазорнафарӣ) -и зиддимасеҳро ҷонибдорӣ мекунанд. Ҳар гуна маҳкумиятҳое, ки онҳо ва/ё пайравонашон нисбати содиқони Филадельфия ва Калисои *Давоми Худо мекунанд, таъқиботро ба вучуд меорад (Дониёл 11:29-35; Ваҳй 12:13-15)*. Ин инчунин ба анҷом мерасад — оғози Мусибати Бузург (Матто 24:21; Дониёл 11:39; нигаред. Матто 24:14-15; Дониёл 11:31) ва инчунин вақти муҳофизати Филадельфияи содиқ. масеҳиён (Ваҳй 3:10; 12:14-16).

Ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб қувва, шантажи иқтисодӣ, аломатҳо, мӯъҷизаҳои дурӯғгӯӣ, куштор ва дигар фишорхоро месанҷанд (Ваҳй 13:10-17; 16:14; Дониёл 7:25; 2 Таслӯникиён 2:9-10) . Масеҳиён мепурсанд:

<sup>10</sup> «То ба кай, эй Худованд, муқаддас ва ҳақиқӣ, то даме ки Ту доварӣ намой ва хуни моро аз сокинони рӯи замин нагирӣ?» (Ваҳй 6:10)

Дар тӯли асрҳо, халқи Худо дар ҳайрат буданд: «То кай Исо бармегардад?»

Гарчанде ки мо рӯз ё соатро намедонем, мо интизорем, ки Исо дар асри 21 бармегардад (ва Малакути ҳазорсолаи Худо таъсис дода мешавад) дар <sup>асоси</sup> оятҳои зиёд (масалан, Матто 24:4-34; Забур 90:4; Ҳушаъ 6: 2; Луқо 21:7-36; Ибриён 1:1-2; 4:4,11; 2 Петрус 3:3-8; 1 Таслӯникиён 5:4), ки баъзе қисматҳои онҳоро ҳоло мебинем.

Агар Исо даҳолат накунад, ҷаҳон тамоми ҳаётро нест мекунад:

<sup>21</sup> Зеро дар он вақт мусибати бузурге рӯй хоҳад дод, ки аз ибтидои ҷаҳон то ин дам набуд ва нахоҳад буд. <sup>22</sup> Ва агар он айём кӯтоҳ намешуд, ҳеҷ кас наҷот намеёфт; балки ба хотири баргузидагон он айём кӯтоҳ мешавад. (Матто 24:21-22)

<sup>29</sup> Дарҳол пас аз мусибати он айём офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшани худро нахоҳад дод; ситораҳо аз осмон меафтанд ва кувваҳои осмон ба ларза медароянд. <sup>30</sup> Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд, ва он гоҳ тамоми қабилаҳои рӯи замин навҳа хоҳанд кард ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалали азим бар абрҳои осмон меояд. <sup>31</sup> Ва Ё фариштагони Худро бо садои баланди карнай хоҳад фиристод, ва онҳо баргузидагони Ёро аз чор тараф, аз як канори осмон то канори дигари осмон ҷамъ хоҳанд кард. (Матто 24:29-31)

Малакути Худо он чизест, ки ҷаҳон ба он ниёз дорад.

## **Сафирони Салтанат**

Нақши шумо дар Салтанат чист?

Ҳоло, агар шумо масеҳии ҳақиқӣ бошед, шумо бояд сафири он бошед. Аҳамият диҳед, ки Павлус чӣ навиштааст:

<sup>20</sup> Пас, мо сафирони Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо илтиҷо мекарда бошад: аз шумо илтимос мекунем, ки барои Масеҳ бо Худо мусолиҳа кунед. (2 Қўринтиён 5:20)

<sup>14</sup> Пас, биист, ки камари худро бо ростӣ баста, синаи адолатро пушида, <sup>15</sup> ва пойҳои худро бо тайёрии башорати осоштагӣ пашм баста; <sup>16</sup> Пеш аз ҳама, сипари имонро бигиред, ки бо он тамоми тирҳои оташини иблисро хомӯш карда метавонед. <sup>17</sup> Ва кулоҳи наҷот ва шамшери Рӯҳро, ки каломии Худост,

бигиред; <sup>18</sup> Ҳамеша бо тамоми дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед ва барои ин бо тамоми сабр ва илтиҷо дар ҳақиқи ҳамаи муқаддасон ҳушёр бошед, <sup>19</sup> ва барои ман, то ки суҳан ба ман дода шавад, то даҳони худро далерона кушоям, то ки онро ошкор созам. сирри Инҷил, <sup>20</sup> Ман сафири барои он дар занҷирҳо ҳастам; ки дар он далерона суҳан ронам, чунон ки бояд суҳан ронам. (Эфсӯсиён 6:14-20)

Сафир чист? *Merriam-Webster* дорои таърифи зерин аст:

1 : фиристодаи расмӣ; *махсусан* : агенти дипломатии дараҷаи олӣ, ки дар назди ҳукумати хориҷӣ ё соҳибхитиёр ба сифати намояндаи доимии ҳукумати худ ё соҳибхитиёр аккредитатсия шудааст ё барои супориши махсус ва аксаран муваққати дипломатӣ таъин шудааст

2 а : намояндаи ваколатдор ё паёмбар

Агар шумо масеҳии ҳақиқӣ бошед, шумо фиристодаи расмии Масеҳ ҳастед! Аҳамият диҳед, ки Петруси расул чӣ навиштааст:

<sup>9</sup> Аммо шумо насли баргузида, коҳини подшоҳӣ, халқи муқаддас, халқи махсуси Ӯ ҳастед, то ки ҳамду санои Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоибии Худ даъват кардааст, эълон кунед; <sup>10</sup> Онҳое ки як вақтҳо қавм набуданд, вале ҳоло қавми Худо ҳастанд, ки марҳамат наёфта буданд, вале ҳоло марҳамат шудаанд. (1 Петрус 2:9-10)

Ҳамчун масеҳиён, мо бояд як қисми халқи муқаддас бошем.

Ҳоло кадом миллат муқаддас аст?

Албатта, ҳеҷ яке аз салтанатҳои ин ҷаҳон нест, аммо онҳо дар ниҳоят қисми Салтанати Масеҳ хоҳанд буд (Ваҳй 11:15). Ин халқи Худост, Салтанати Ӯ муқаддас аст.

Мо чун сафирон одатан ба сиёсати бевоситаи миллатҳои ин ҷаҳон машғул нестем. Аммо мо бояд ҳоло бо тарзи ҳаёти Худо зиндагӣ кунем (инчунин ба китоби ройғони дар [www.ccoq.org](http://www.ccoq.org) дастрасшуда нигаред : Масеҳиён: Сафирони Салтанати Худо, дастурҳои Китоби Муқаддас оид ба зиндагӣ ҳамчун масеҳӣ ). Бо ин кор, мо беҳтар мефаҳмем, ки чаро роҳҳои Худо беҳтар аст, то дар Малакути Ӯ мо подшоҳон ва коҳинон бошем ва бо Масеҳ дар рӯи замин ҳукмронӣ кунем:

<sup>5</sup> Ба Он Касе ки моро дӯст дошт ва бо Хуни Худ моро аз гуноҳоямон шуста, <sup>6</sup> Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Худ гардонид, то абад ҷалол ва салтанат бод. омин. (Ваҳй 1:5–6)

<sup>10</sup> Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худои худ қарор доданд; Ва мо дар рӯи замин подшоҳӣ хоҷем кард. (Ваҳй 5:10)

Як ҷанбаи ояндаи он ба онҳое, ки миранда ҳастанд, таълим медиҳанд, ки бо роҳҳои Худо рафтор кунанд:

<sup>19</sup> Зеро ки қавм дар Сион дар Ерусалим сокин хоҳанд шуд; Шумо дигар гиря нахоҳед кард. Дар садои фарёди ту ба ту меҳрубонӣ хоҳад кард; Чун шумид, ба ту ҷавоб хоҳад дод. <sup>20</sup> Ва гарчанде ки Худованд ба ту нони мусибат ва оби андӯхро ато кунад, аммо муаллимони ту дигар ба гӯшае наафтанд, вале чашмони ту муаллимони худро хоҳанд дид. <sup>21</sup> Гӯшҳои ту аз паси ту сухане хоҳанд шумид, ки бигӯяд: "Ин роҳ аст, бо он бирав" Ҳар гоҳ ки ба дасти рост гардонӣ ё ҳар гоҳ ба тарафи чап гардӣ. (Ишаъё 30:19-21)

Гарчанде ки ин пешгӯӣ барои Малакути ҳазорсола аст, дар ин синну сол масеҳиён бояд барои таълим додан омода бошанд:

<sup>12</sup> ... то ин вақт шумо бояд муаллимон бошед (Ибриён 5:12)

<sup>15</sup> Аммо Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдир кунед: ва ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо сабаби умедде, ки дар шумост, бо фурӯтанӣ ва тарс бипурсад, ҷавоб диҳад (1 Петрус 3:15, KJV).

Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки бисёре аз масеҳиёни содиқ танҳо пеш аз оғози мусибати бузург ба бисёриҳо дастур медиҳанд:

<sup>33</sup> Ва онҳое, ки аз мардум ақл доранд, бисёр касонро насиҳат хоҳанд дод (Дониёл 11:33)

Пас, омӯхтан, дар файз ва дониш афзоиш додан (2 Петрус 3:18), мо бояд ҳоло коре кунем. Қисми нақши шумо дар Малакути Худо қобилияти таълим додан аст. Ва барои масеҳиёни содиқтари Филадельфия (Ваҳй 3:7-13), ин инчунин дастгирии шоҳиди муҳими Инҷилро то оғози салтанати ҳазорсола дар бар мегирад (ниг. Матто 24:14).

Пас аз таъсиси Малакути Худо, халқи Худо барои барқарор кардани сайёраи харобшуда истифода мешавад:

<sup>12</sup> Касоне, ки аз шумо ҳастанд, харобаҳои кӯҳна хоҳанд сохт; Ту пояҳои наслҳои бисёрро баланд хоҳӣ кард; Ва туро Таъмиркунандаи шикаста, Барқароркунандаи кӯчаҳо барои сокинон хонда хоҳанд шуд. (Ишаё 58:12)

Ҳамин тариқ, халқи Худо, ки дар ин аср бо роҳи Худо зиндагӣ мекард, дар ин замони барқароршавӣ дар шахрҳо (ва дар ҷойҳои дигар) иқомат кардани одамонро осонтар хоҳад кард. Ҷаҳон дар ҳақиқат ҷои беҳтаре хоҳад буд. Ҳоло мо бояд сафирони Масеҳ бошем, то дар Салтанати Ҷӯ низ хизмат кунем.

### **Паёми ҳақиқии Инҷил дигаргункунанда аст**

Исо гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед. 32 Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад

кард» (Юҳанно 8:31-32). Донистани ҳақиқат дар бораи Инчили Малакути Худо моро аз доми умедҳои бардурӯғи ин ҷаҳон озод мекунад. Мо метавонем далерона нақшаи амалкунандаро дастгирӣ кунем - нақшаи Худо! Шайтон тамоми ҷаҳонро фиреб додааст (Ваҳй 12:9) ва Салтанати Худо роҳи ҳалли ҳақиқӣ аст. Мо бояд ростиро ҷонибдорӣ кунем ва онро ҳимоя кунем (ниг. Юҳанно 18:37).

Паёми Инчил на дар бораи наҷоти шахсӣ бештар аст. Хушxabар дар бораи Малакути Худо бояд касро дар ин аср дигаргун созад:

<sup>2</sup> Ва ба ин ҷаҳон мувофиқат накунад, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист. (Румиён 12:2)

Масеҳиёни ҳақиқӣ барои хизмат кардан ба Худо ва дигарон табдил меёбанд:

<sup>22</sup> Эй ғуломон, ба оғоёни ба ҳасби ҷисми худ дар ҳама чиз итоат кунед, на бо хидмати чашм, ки ба одамиписанд, балки бо самимияти дил ва аз тарси Худо. <sup>23</sup> Ва ҳар он чи мекунад, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на ба одамон, <sup>24</sup> зеро бидонед, ки аз Худованд мукофоти мерос хоҳед гирифт; зеро ки шумо ба Худованд Масеҳ хизмат мекунад. (Қўлассиён 3:22-24)

<sup>28</sup> Бинобар ин, азбаски мо салтанатеро қабул карда истодаем, ки ба ларза наметавонист, бигзор файз дошта бошем, то ки ба василаи он мо ба Худо ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарси Худо хизмат кунем. (Ибриён 12:28)

Масеҳиёни ҳақиқӣ аз ҷаҳон фарқ мекунанд. Мо меъёрҳои Худоро аз меъёрҳои ҷаҳон барои дуруст ва нодуруст қабул мекунем. Одил бо имон зиндагӣ мекунанд (Ибриён 10:38), зеро дар ин замон барои зиндагӣ бо роҳи Худо имон лозим аст. Масеҳиён аз ҷаҳоне, ки дар он зиндагӣ мекарданд, чунон фарқ мекарданд, ки тарзи зиндагии онҳо дар Аҳди Ҷадид ҳамчун «Роҳ» номида мешуд (Аъмол 9:2; 19:9;



24:14,22 ) . Ҷаҳон дар зери таъсири Шайтон худхоҳона зиндагӣ мекунад, ки онро «роҳи Қобил» меноманд (Яҳудо 11).

Инҷили Малакути Худо паёми адолат, шодӣ ва осоиштагӣ аст (Румиён 14:17). Калимаи нубувват, ки дуруст фаҳмида мешавад, тасалли мебахшад (ниг. 1 Қўринтиён 14:3; 1 Таслўникиён 4:18), хусусан вақте ки мо пошхўрии ҷаҳонро мебинем (ниг. Луқо 21:8-36). Тарзи ҳаёти ҳақиқии масеҳӣ боиси фаровонии рўҳонӣ ва баракатҳои ҷисмонӣ мегардад (Марқўс 10:29-30). Ин як қисми он аст, ки чаро онҳое, ки дар он зиндагӣ мекунанд, мефаҳманд, ки ҷаҳон ба Малакути Худо ниёз дорад. Масеҳиён сафирони Малакути Худо мебошанд.

Масеҳиён умеди моро ба рўҳонӣ мегузоранд, на ҷисмонӣ, гарчанде ки мо дар ҷаҳони ҷисмонӣ зиндагӣ мекунем (Румиён 8:5–8). Мо «умеди башорат» дорем (Қўлассиён 1:23). Ин чизест, ки масеҳиёни аввал фаҳмиданд, ки бисёре аз онҳое, ки имрӯз Исоро эътироф мекунанд, воқеан дарк намекунанд.



## 6. Першы духоўны закон такі ог любіць вас і мае цудоўны план для вашага жыцця ...

Калисои юнонию румй боварй доранд, ки онхо чанбахои Малакути Худоро таълим медиҳанд, аммо дар ҳақиқат дарк кардани он чй гуна аст. **Масалан, Энциклопедияи католикӣ** инро дар бораи салтанат таълим медиҳад:

Масеҳ ... Дар ҳар марҳилаи таълимоти Ў пайдоиши ин салтанат, чанбахои гуногуни он, маънои дақиқи он, роҳи ба даст овардани он, асоси суханрониҳои Ўро ташкил медиҳанд, ба тавре ки нутқи Ў «Инчил» номида мешавад. дар бораи салтанат»... онхо дар бораи Калисо чун «Малакути Худо» сухан ронданд; Ниг. Кол., I, 13; I Тес., ii, 12; Апок., I, 6, 9; v, 10 ва ғайра. ...ин маънои калисоро ҳамчун муассисаи илоҳӣ дорад... (Папа Х. Салтанати Худо. Энциклопедияи католикӣ, чилди VIII. 1910).

Гарчанде ки дар боло ба «Кол., I, 13; I Тес., ii, 12; Апок., I, 6, 9; v, 10," агар шумо онҳоро ҷустуҷӯ кунед, хоҳед дид, ки ҳеҷ яке аз ин оятҳо дар бораи Салтанати Худо будани **калисо чизе гуфта нашудааст**. Онҳо ба имондорон таълим медиҳанд, ки қисми Малакути Худо хоҳанд буд ё ин Салтанати Исо аст. Китоби Муқаддас ҳушдор медиҳад, ки бисёриҳо Инчилро иваз мекунанд ё ба дигараш, яъне ба чизи бардурӯғ бармегарданд (Ғалотиён 1:3-9). Мутаассифона, одамони гуногун ин корро карданд.

Исо таълим медод: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман » (Юҳанно 14:6). Петрус таълим медод : «На дар ҳеҷ кас наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон дода нашудааст, ки мо ба воситаи он наҷот ёбем» (Аъмол 4:12). Петрус гуфт, ки ҳама яҳудиён бояд имон дошта бошанд, то тавба кунанд ва Исоро қабул кунанд, то наҷот ёбад (Аъмол 2:38).

Баръакси ин, Попи Франсис таълим додааст, ки атеистҳо, бе Исо, метавонанд бо аъмоли нек наҷот ёбанд! Ў ҳамчунин таълим медиҳад, ки яҳудиён метавонанд бе Исоро қабул наҷот! Илова бар ин, ӯ ва баъзе юнонӣ-румиён низ чунин ба назар мерасанд, ки нусхаи ғайрибиблиявии «Марям» калиди Инҷил ва инчунин калиди ягонагии экуменикӣ ва байни динҳо мебошад. Мутаассифона, онҳо ва дигарон аҳамияти Исо ва Инҷили ҳақиқии Малакути Худоро намефаҳманд. Бисёриҳо башорати бардурӯғро тарғиб мекунанд.

Бисёриҳо мехоҳанд, ки бо чашмонашон рафтор кунанд ва ба ҷаҳон имон дошта бошанд. Аҳди Ҷадид таълим медиҳад, ки масеҳиён бояд ба боло нигоҳ кунанд:

<sup>2</sup> Дар бораи чизҳои боло фикр кун, на дар бораи чизҳои рӯи замин. (Қўлассиён 3:2)

<sup>7</sup> Зеро ки мо бо имон рафтор мекунем, на аз рӯи бино. (2 Қўринтиён 5:7)

Бо вучуди ин, Поп Пиус XI аслан таълим медод, ки бо дидани калисои худ роҳ равад:

...калисои католикӣ... салтанати Масеҳ дар рӯи замин аст. ( Донишномаи Пиус *Квос Примас* ).

Вебсайти *CatholicBible101* иддао мекунад, ки " Малакути Худо дар рӯи замин аз ҷониби Исои Масеҳ дар соли 33-юми милодӣ дар шакли Калисои Ў бо роҳбарии Петрус... Калисои католикӣ таъсис дода шудааст." Аммо Малакути ҳазорсолаи Худо дар ин ҷо нест ва он Калисои Рум нест, балки дар рӯи замин хоҳад буд. Ҷарчанд Калисои ҳақиқии Худо «калидҳои салтанатро» дорад (Матто 16:19), онҳое, ки калисоро салтанат аст, «калиди донишро гирифтаанд» (Луқо 11:52).

Калисои Рум ба муқобили Салтанати ҳазорсолаи заминии ба қарибӣ омадаистода он қадар саҳт таълим медиҳад, ки он аслан ягона

"таълимоти зиддимасеҳ" аст, ки дар катехизми расмии *калисои католикӣ номбар шудааст* :

**676 Фиреби** зиддимасеҳ дар қаҳон ҳар дафъае, ки даъво барои дарк кардани он умеди масеҳӣ, ки танҳо тавассути довариҳои эсхатологӣ берун аз таърих амалӣ мешавад, пайдо мешавад. Калисо ҳатто шаклҳои тағирёфтаи ин тақаллуби салтанатро, ки бо номи милленаризм пайдо мешаванд, рад кард ... (Катехизми калисои католикӣ. *Imprimatur Potest + Чозеф Кардинал Ратзингер. Doubleday, NY 1995, саҳ. 194*)

Мутаассифона, онҳое, ки бо ин розӣ ҳастанд, дар ниҳоят бо эълони Инҷили Малакути Худо мушкilotи ҷиддӣ хоҳанд дошт. Баъзеҳо хоҳанд гирифт

даҳшатнок бар зидди эълонкунандагони он (Дониёл 7:25; 11:30-36). Аммо, шояд шумо фикр кунед, ки оё ҳамаи онҳое, ки Исоро Худованд эътироф мекунанд, дар Малакут нестанд? Не, онҳо нахоҳад буд. Диққат диҳед, ки Исо чӣ гуфт:

<sup>21</sup> «На ҳар кӣ ба Ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо", ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. <sup>22</sup> Дар он рӯз бисъёр касон ба Ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем, девҳоро ба исми Ту берун наовардаем ва ба исми Ту мӯъҷизоти зиёде ба амал наовардаем?" <sup>23</sup> Ва он гоҳ ба онҳо хоҳам гуфт: "Ман ҳеҷ гоҳ шуморо намешинохтам; аз Ман дур шав , эй бадкорон». (Матто 7:21-23)

Павлуси ҳавворӣ қайд кард, ки «сирри бадӣ» дар замони ӯ «аллакай дар амал» буд (2 Таслӯникиён 2:7). Ин беқонунӣ инчунин бо чизе алоқаманд аст, ки Китоби Муқаддас дар охирамон аз он огоҳ мекунад, ки «Асрор, Бобили Бузург» номида мешавад (Ваҳй 17:3-5).

"Асрори беқонунӣ" ба масеҳиёне марбут аст, ки боварӣ доранд, ки ба онҳо лозим нест, ки қонуни Даҳ Аҳкоми Худоро риоя кунанд ва ғайра. шариат, аз ин рӯ, дар ҳоле ки онҳо фикр мекунанд, ки онҳо як шакли қонуни Худоро доранд, онҳо шакли масеҳиятро риоя намеkunанд, ки Исо ё расулониаш қонунӣ эътироф мекунанд.

Юнони-румиён ба фарисиён монанданд, ки аҳкоми Худоро вайрон карданд, вале даъво мекарданд, ки урфу одатҳои онҳо инро қобили қабул кардааст — Исо ин равишро маҳкум кард (Матто 15:3-9)! Ишаъё инчунин огоҳ кард, ки одамоне, ки худро аз они Худо меноманд, бар зидди қонуни Ё исён хоҳанд кард (Ишаъё 30:9). Ин исёни беқонунӣ чизест, ки мо, мутаассифона, то имрӯз мебинем.

Ба назар чунин мерасад, ки "асрор"-и дигар дар он аст, ки Калисои Рум ба назар чунин менамояд, ки рӯзномаи милитаристии экуменикӣ ва байнидини он ба сулҳ ва нусхаи ғайрибиблиявии Салтанати Худо дар рӯи замин оварда мерасонад. Навиштаҷот аз ягонагии ояндаи экуменикӣ ҳушдор медиҳад, ки он таълим медиҳад, ки дар тӯли чанд сол муваффақ хоҳад шуд (эътибор диҳед: *Библияи Нави Ерусалим* , тарҷумаи католикӣ тасдиқ карда шудааст):

<sup>4</sup> Онҳо дар пеши аждаҳо сачда карданд, зеро ки ӯ ба ҳайвони ваҳшӣ қудрати худро дода буд; ва дар пеши ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, гуфтанд: «Кист бо ҳайвони ваҳшӣ баробар бошад? кӣ ба муқобили он мубориза бурда метавонад?». <sup>5</sup> Ба ҳайвони ваҳшӣ иҷозат дода шуд, ки фахр кунад ва куфр гӯяд ва чилу ду моҳ фаъл бошад; <sup>6</sup> Ва он бар зидди Худо, бар исми Ё, хаймаи осмони Ё ва ҳамаи онҳое ки дар он чо паноҳ ёфтаанд, куфр мегуфт. <sup>7</sup> Иҷозат дода шуд, ки бар зидди муқаддасон ҷанг карда, онҳоро мағлуб созем ва бар ҳар наҷод, қавм, забон ва миллат қудрат дода шавад; <sup>8</sup> ва тамоми одамони ҷаҳон ба он сачда хоҳанд кард, яъне ба ҳар касе, ки номашон аз замони таъсиси ҷаҳон дар китоби ҳаёти Барраи қурбонӣ навишта нашудааст. <sup>9</sup> Ҳар кӣ мешунавад, бишнавад: <sup>10</sup> Онҳое, ки барои асирӣ ба асирӣ; онҳое, ки барои аз шамшер то марг аз шамшер. Ин аст, ки муқаддасон бояд сабр ва имон дошта бошанд. (Ваҳй 13:4–10, NJB)

Китоби Муқаддас дар бораи ягонагии Бобил огоҳ мекунад:

<sup>1</sup> Яке аз ҳафт фаришта, ки ҳафт коса дошт, назди ман омада, гуфт: «Ин ҷо биё ва ман ба ту ҷазои фоҳишаи бузургеро, ки дар соҳили обҳои фаровон ништааст, нишон медиҳам, <sup>2</sup> тамоми подшоҳони замин бо ӯ худро фоҳиша карда, тамоми мардуми ҷаҳонро аз шароби зинои худ маст кардааст». <sup>3</sup> Ӯ маро бо рӯҳ ба биёбон бурд, ва дар он ҷо занеро дидам, ки савори ҳайвони арғувонӣ дошт, ки ҳафт калла ва даҳ шох дошт ва дар тамоми он унвонҳои куфр навишта шуда буд. <sup>4</sup> Зан либоси арғувон ва арғувонӣ дошт ва аз тилло ва ҷавохирот ва марворид дурахшид ва дар даст як пиёла тиллои пур аз ифлосии нафратовари фоҳишаи худ дошт; <sup>5</sup> **бар пешони вай ном ва номи махфӣ навишта шуда буд: «Бобили Бузург, модари тамоми фоҳишаҳо ва тамоми корҳои палид дар рӯи замин».** <sup>6</sup> Ман дидам, ки вай маст буд, аз хуни муқаддасон ва хуни шаҳидони Исо маст аст; ва ҳангоме ки ман ӯро дидам, ман комилан ҳайрон шудам. (Ваҳй 17:1–6, NJB)

<sup>9</sup> «Ин доноиро талаб мекунад. Ҳафт сар ҳафт теппаест, ки зан бар он ништааст. . . <sup>18</sup> Он зане ки ту дидӣ, **шаҳри бузургест**, ки бар тамоми ҳокимони рӯи замин қудрат дорад». (Ваҳй 17: 9,18, NJB)

<sup>1</sup> Пас аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки бо қудрати бузурге ба ӯ дода шуда, аз осмон нозил шуд; замин аз шӯхрати ӯ дурахшид. <sup>2</sup> Бо овози баланд фаръёд зад: «Бобил фурӯ ғалтид, **Бобили бузург** фурӯ ғалтид, ва паноҳгоҳи иблисҳо ва манзили ҳар рӯҳи палид ва мурғи палид ва нафратангез гардид. <sup>3</sup> Ҳама халқҳо аз шароби фоҳишагии вай нӯшиданд; ҳар подшоҳи рӯи замин бо вай зино кардааст, ва ҳар тоҷир ба василаи фасоди вай сарватманд шудааст». <sup>4</sup> Аз осмон овози дигаре баромад; Ман шунидам, ки мегуфт: "Эй қавми ман, аз вай дур шавед, то ки дар ҷиноятҳои вай шарик нашавед ва ба ҳамон балоҳо гирифтор нашавед". <sup>5</sup> Гуноҳҳои вай то осмон расидаанд, ва Худо ҷиноятҳои ӯро дар

назар дорад: ба вай чунон рафтор кунед, ки вай бо дигарон рафтор кардааст. <sup>6</sup> Ба  $\bar{y}$  бояд ду баробар маблағи талабкардааш пардохт карда шавад. Вай бояд як косаи пурқуввати омехтаи худро дошта бошад. <sup>7</sup> Ҳар яке аз дабдабаҳову ҳавасҳои  $\bar{y}$  бо шиканҷа ё ранҷ баробар аст. Ман хамчун малика тахти тахт нишастаам, фикр мекунад вай; Ман бевазан нестам ва ҳеҷ гоҳ маргро намедонам. <sup>8</sup> Барои ҳамин, дар як рӯз балоҳо бар вай хоҳанд афтод: беморӣ, мотам ва гуруснагӣ. Вай ба хок сӯзонда мешавад. Худованд Худо, ки  $\bar{y}$ ро маҳкум кардааст, тавоно аст». <sup>9</sup> «Аз ҷониби подшоҳони замин, ки бо вай зино карда ва бо  $\bar{y}$  зино мекарданд, барои вай мотам ва гиря хоҳанд дошт. Онҳо дудро ҳангоми сӯхтани вай мебинанд, (Ваҳй 18:1-9, NJB)

Дар Закариё, Библия аз омадани Бобил ҳушдор медиҳад ва нишон медиҳад, ки ягонагии дуруст танҳо *пас аз* бозгашти Исо ба амал нахоҳад омад:

<sup>10</sup> Диққат кунед! Нигоҳ кардан! Аз замини шимол гурезед, - мегӯяд Худованд, - зеро ки Ман шуморо ба чор боди осмон пароканда кардам, - мегӯяд Худованд. <sup>11</sup> Диққат кунед! Фирор кун, эй Сион, ки ҳоло бо духтари Бобил зиндагӣ мекунад!

<sup>12</sup> Зеро ки Худованд Сабоут инро мегӯяд, зеро ки ҷалол таъин шудааст

ман, дар бораи халқҳое, ки шуморо ғорат карданд, "Ҳар кӣ ба шумо даст расонад, ба гавҳараки чашми ман мерасад". <sup>13</sup> «Акнун инак, дасти Худо бар онҳо ҷунбонам, ва онҳо аз ҷониби онҳое ки ғулом карда буданд, ғорат хоҳанд кард». Он гоҳ хоҳед донист, ки Худованд Сабоут маро фиристодааст! <sup>14</sup> Суруд хон, шодӣ кун, эй духтари Сион, зеро ки алҳол меоям, ки дар миёни ту зиндагӣ кунам, — мегӯяд Худованд! <sup>15Ba</sup> дар он рӯз халқҳои зиёде ба Худованд табдил хоҳанд ёфт. Бале, онҳо қавми  $\bar{y}$  хоҳанд шуд, ва дар миёни шумо хоҳанд монд. Он гоҳ хоҳед донист, ки Худованд Сабоут маро назди шумо фиристодааст! <sup>16</sup>Худованд Яҳудоро тасарруф хоҳад кард, ки



насибаш дар замини муқаддас аст, ва боз Ерусалимро интихоб хоҳад кард. (Закарё 2:10-16, NJB; қайд кунед, ки дар версияҳои KJV /NKJV оятоҳа ҳамчун Закариё 2:6-12 номбар шудаанд)

Ҳаракатҳои экуменикӣ ва байнимазҳабӣ, ки Созмони Милали Муттаҳид, Ватикан, бисёре аз пешвоёни протестантӣ ва православии Шарқӣ таблиғ мекунанд, аз ҷониби Библия ба таври возеҳ маҳкум карда мешаванд ва набояд рӯҳбаланд карда шаванд. Исо аз онҳое огоҳ кард, ки *даъвои* пайравии Ӯро доранд, ки «бисёронро фиреб медиҳанд» (Матто 24:4-5). Аксари экуменизм ба «савораи сафед»-и Ваҳй 6:1-2 (ки Исо НЕСТ) ва фоҳишаи Ваҳй 17 алоқаманд аст.

Мисли Закарё, Павлуси ҳавворӣ низ таълим меод, ки ягонагии ҳақиқии имон то *пас аз* бозгашти Исо ба амал нахоҳад омад:

<sup>13</sup> То даме ки ҳамаи мо дар имон ва шинохти Писари Худо ба ягонагӣ бирасем ва Одами комилро ташаккул диҳем, ки бо камоли Худи Масеҳ ба камол расад. (Эфсӯсиён 4:13, NJB)

Онҳое, ки боварӣ доранд, ки ин ягонагӣ пеш аз бозгашти Исо меояд, дар иштибоҳанд. Дар асл, вақте ки Исо бармегардад, Ӯ бояд ягонагии халқро, ки бар зидди Ӯ ҷамъ меоянд, вайрон кунад:

<sup>11:15</sup> Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнай навохт, ва овозро шунида мешуданд, ки дар осмон фаръёд мезаданд, ки мегуфтанд: "Малакути ҷаҳон Малакути Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст, ва Ӯ то абад подшоҳӣ хоҳад кард". <sup>16</sup> Бисту чор пир, ки дар ҳузури Худо ба тахт нишаста буданд, сачда карданд ва пешонӣ ба замин ламс карда, ба Худо сачда карданд <sup>17</sup> бо ин суханон: «Туро шукр мегӯем, эй Худованди Қодири Мутлақ, Он ки ҳасту буд, барои қудрати бузурги худро ба даст гирифта, салтанати худро оғоз кунед. <sup>18</sup>Халқо ошӯб мезаданд, ва ҳоло вақти ҷазои ту расидааст, ва мурдагон доварӣ карда шаванд, ва барои бандагони Ту анбиё, барои муқаддасон ва барои онҳое ки аз исми Ту метарсанд, чӣ хурду ҳам бузург, мукофот хоҳанд гирифт. . Ваки нест кардани

онхое расидааст, ки заминро хароб мекунанд». (Ваҳй 11:15–18, NJB)

<sup>19:6</sup> Ва ман шунидам, ки ба назар чунин менамуд, ки овозҳои издиҳои бузург, ба монанди садои уқёнус ё ғурри бузурги раъд, ҷавоб медоданд: "Алелуя! Малакути Худованд Худои Қодири мо сар шуд; . . . <sup>19</sup> Он гоҳ дидам, ки ҳайвони ваҳшӣ бо тамоми подшоҳони замин ва лашкарҳои шон ҳаммаи онҳо, то бо Савора ва лашкараш ҷанг кунанд. <sup>20</sup> Аммо ҳайвони ваҳшӣ ҳамроҳи пайғамбари козиб, ки барои ҳайвони ваҳшӣ мӯъҷизаҳо нишон медод ва ба воситаи онҳо онҳоеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳшӣ гузошта буданд, ва онҳоеро, ки ба ҳайкали ӯ сачда мекарданд, фиреб медоданд, асир шуданд. Ин ду нафарро зинда ба кӯли оташи сулфур андохтанд. <sup>21</sup>Ҳамаи боқимондагон аз шамшери савора, ки аз даҳони ӯ баромад, кушта шуданд, ва ҳамаи паррандагон аз гӯшти худ сер шуданд. . . <sup>20:4</sup> Он гоҳ ман тахтхоро дидам, ки дар он ҷо нишастаанд, ва бар онҳо қудрати доварӣ дода шудааст. Ман ҷонҳои ҳамаи онҳоеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва мавъиза кардани каломи Худо сар бурида шуда буданд ва онҳоеро, ки аз сачда кардани ҳайвони ваҳшӣ ё ҳайкали ӯ даст кашиданд ва тамғаи тамғаи пешонӣ ё дастони худро қабул накарданд ; онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол ҳукмронӣ карданд. (Ваҳй 19: 6,19-21 ; 20:4, NJB)

Аҳамият диҳед, ки Исо бояд лашкарҳои ҷаҳонро, ки бар зидди ӯ муттаҳид шудаанд, нест кунад. Он гоҳ ӯ ва муқаддасон подшоҳӣ хоҳанд кард. Он вақт ваҳдати дурусти имон ба вуҷуд меояд. Мутаассифона, бисёриҳо ба ходимони бардурӯғ гӯш медиҳанд, ки ба назар хуб метобанд, вале на, чунон ки Павлуси ҳавворӣ огоҳ карда буд (2 Қўринтиён 11:14-15). Агар бисёртар Китоби Муқаддас ва Инҷили Малакути Худоро дарк мекарданд, камтар ба муқобили Исо мечангиданд.



## 7. Свайго дзінароднага кожны

Ҳарчанд одамон мехоҳанд фикр кунанд, ки мо ин қадар оқил ҳастем, фаҳмиши мо маҳдудиятҳо дорад, аммо «фаҳмиши Худо беохир аст» (Забури 146:5).

Аз ин рӯ, барои ислоҳи ин сайёра даҳлати Худо лозим аст.

Гарчанде ки бисёриҳо ба Худо бовар мекунад, аксарияти одамон намехоҳанд тавре зиндагӣ кунанд, ки *Ў дар* ҳақиқат дастур медиҳад. Ба чизҳои зерин диққат диҳед:

<sup>8</sup> Ба ту, эй одам, чӣ некиро нишон дод; Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, чӯз ин ки адолат рафтор кунед, марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед? (Мико 6:8)

Бо Худо фурӯтанона рафтор кардан коре нест, ки инсоният дар ҳақиқат тайёр буд. Аз замони Одаму Ҳавво (Ҳастӣ 3:1-6), одамон сарфи назар аз аҳкоми *Ў* ба худ ва афзалиятҳои худ, аз они Худо болотар така карданро интихоб карданд (Хуруҷ 20:3-17).

Китоби Масалҳо таълим медиҳад:

<sup>5</sup> Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, Ва ба ақли худ така накун; <sup>6</sup> Дар ҳама роҳҳои худ *Ў*ро эътироф кун, ва *Ў* роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард. <sup>7</sup> Дар назари худ хирадманд набош; Аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав. (Масалҳо 3:5–7)

Бо вучуди ин, аксари одамон дар ҳақиқат ба Худо бо тамоми дилҳояшон таваккал намекунанд ё интизори он ҳастанд, ки *Ў* қадамҳои онҳоро ҳидоят мекунад. Бисёриҳо мегӯянд, ки он чизеро, ки Худо хоҳад, иҷро мекунанд, аммо ин корро намекунанд. Инсоният аз ҷониби Шайтон фирефта шудааст (Ваҳй 12:9) ва ба ҳавасҳои ҷаҳон ва «мағрури зиндагӣ» афтодааст (1 Юҳанно 2:16).

Аз ин рӯ, бисёриҳо суннатҳои динии худ ва ҳукуматҳои дунявии худро пайдо кардаанд, зеро фикр мекунанд, ки беҳтар медонанд. Аммо, онҳо намехоҳанд (ниг. Ирмиё 10:23) ва дар ҳақиқат тавба намеkunанд.

Барои ҳамин инсоният ба Малакути Худо ниёз дорад (ниг. Матто 24:21-22).

### **Хушбахтонро ба назар гиред**

Яке аз маъруфттарин силсилаи изҳоротҳои Исо, ки ӯ дар мавъизаи худ *дар кӯҳи Зайтун* дода буд, ин раҳматҳо буд.

Ба баъзе аз он чизе, ки ӯ гуфтааст:

<sup>3</sup> «Хушо бенавоёни рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. <sup>4</sup> Хушо мотамдорон, Ки тасаллӣ хоҳанд ёфт. <sup>5</sup> Хушо ҳалимон, Ки вориси замин хоҳанд шуд. <sup>6</sup> Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд. <sup>7</sup> Хушо раҳимон, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд шуд. <sup>8</sup> Хушо покдилон, зеро ки Худоро хоҳанд дид. <sup>9</sup> Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд. <sup>10</sup> Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. (Матто 5:3–10)

Он дар Малакути Худо аст (ниг. Марқӯс 4:30-31), ки онро Матто Малакути Осмон номидааст (ниг. Матто 13:31), ки дар он ваъдаҳои муборак иҷро мешаванд. Маҳз дар Малакути Худо ваъда иҷро хоҳад шуд, ки ҳалимон вориси замин мешаванд ва покдоманҳо Худоро мебинанд. Интизори хушхабар дар бораи баракатҳо дар Малакути Худо бошед!

### **Роҳҳои Худо дуруст аст**

Ҳақиқат ин аст, ки Худо муҳаббат аст (1 Юҳанно 4: 8,16 ) ва Худо худхоҳ нест. Қонунҳои Худо муҳаббат ба Худо ва ёри моро нишон

медиҳанд (Марқӯс 12:29-31; Яъқуб 2:8-11). Роҳҳои ин ҷаҳон худхоҳанд ва бо марг анҷом меёбанд (Румиён 8:6).

Аҳамият диҳед, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки масеҳиёни ҳақиқӣ аҳкомро риоя мекунанд:

<sup>1</sup> Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд ёфтааст; <sup>2</sup> Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, вақте ки Худоро дӯст медорем ва аҳкоми Ӯро риоя мекунем. <sup>3</sup> Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем. Ва аҳкоми Ӯ

гарон нестанд . (1 Юҳанно 5:1-3)

Ҳамаи «аҳкоми Худо адолат аст» (Забур 118:172). Роҳҳои Ӯ пок аст (1 Титус 1:15). Мутаассифона, бисёриҳо шаклҳои гуногуни «беқонунӣ»-ро қабул кардаанд ва намефаҳманд, ки Исо НА барои вайрон кардани шариат ё анбиё, балки барои иҷро кардани онҳо омадааст (Матто 5:17), маънои аслии онҳоро фаҳмонда, онҳоро аз ҳад зиёд васеътар гардонад. фикр мекард (масалан, Матто 5:21-28). Исо таълим медод, ки « ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварад ва таълим диҳад, дар Малакути Осмон бузург номида хоҳад шуд» (Матто 5:19) (Истилоҳоти «Подшоҳии Худо» ва «Малакути Осмон» яқдигарро иваз мекунанд).

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки имон бе аъмол мурда аст (Яъқуб 2:17). Бисёриҳо даъводоранд, ки ба Исо пайравӣ мекунанд, аммо дар ҳақиқат ба таълимоти Ӯ бовар намекунад (Матто 7:21-23) ва ба Ӯ тавре ки лозим аст, тақлид намекунад (ниг. 1 Қўринтиён 11:1). «Гуноҳ вайронкунии шариат аст» (1 Юҳанно 3:4, KJV) ва ҳама гуноҳ кардаанд (Румиён 3:23). Аммо, Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки марҳамат бар доварӣ пирӯз хоҳад шуд (Яъқуб 2:13), зеро Худо воқеан нақшаи ҳамаро дорад (ниг. Луқо 3:6).

Ҳалли инсонӣ, ба ғайр аз роҳҳои Худо, кор нахоҳад кард. Дар салтанати ҳазорсола Исо бо «асои оҳанин» ҳукмронӣ хоҳад кард (Ваҳй 19:15) ва некӣ ғолиб меояд, зеро одамон бо роҳи Худо зиндагӣ

мекунад. **ҲАМАИ мушкилоти ҷаҳон аз он сабаб вучуд дорад, ки ҷомеаҳои ин ҷаҳон аз итоат кардан ба Худо ва қонуни Ў саркашӣ мекунад** . Таърих нишон медиҳад, ки инсоният қодир нест мушкилоти ҷомеаро ҳал кунанд:

<sup>6</sup> Зеро ки фикрронии ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрронии рӯҳонӣ ҳаёт ва осоиштагӣ аст. <sup>7</sup> Зеро ки тафаккури ҷисмонӣ душманӣ бо Худост; зеро он ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад бошад. <sup>8</sup> Пас, онҳое ки дар ҷисм ҳастанд, наметавонанд ба Худо писанд оянд. (Румиён 8:6–8)

Ба масеҳиён бояд диққати худро ба рӯҳонӣ равона созанд ва ба Рӯҳи Худо дода шудааст, ки дар ин аср ин корро кунанд (Румиён 8:9), сарфи назар аз заъфҳои шахсии мо:

<sup>26</sup> «Зеро ки шумо, эй бародарон, даъвати шуморо мебинед, ки на бисъёр хирадмандон ба ҳасби ҷисм даъват шудаанд, на бисъёр тавоноён, на бисъёр олиҷаноб. <sup>27</sup> Аммо Худо аблаҳони ҷаҳонро баргузид, то доноонро шарманда кунанд, ва Худо нотавонони ҷаҳонро баргузид, то ки тавоноҳоро шарманда кунанд; <sup>28</sup> Ва чизҳои пасти ҷаҳон ва он чиро, ки хор карда шудаанд, ва он чиро, ки нафрат доранд, баргузидааст, то он чи ҳаст, несту нобуд кунанд, <sup>29</sup> ки ҳеҷ башар набояд дар ҳузури Ў фаҳр кунанд. <sup>30</sup> Аммо шумо дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо аз ҷониби Худо ҳикмат ва адолат ва қудсият ва кафорат гардидааст, <sup>31</sup> ки, чунон ки навишта шудааст: "Ҳар кӣ фаҳр мекунад, бигзор дар Худованд фаҳр кунанд". (1 Қўринтиён 1:26-31)

Масеҳиён бояд дар нақшаи Худо фаҳр кунанд! Мо ҳоло бо имон рафтор мекунем (2 Қўринтиён 5:7), ба боло нигоҳ мекунем (Қўлассиён 3:2) бо имон (Ибриён 11:6). Мо барои риоя кардани аҳкоми Худо баракат хоҷем ёфт (Ваҳй 22:14).

**Чаро Инҷили Малакути Худо?**

Протестантҳо одатан эҳсос мекунанд, ки вақте ки онҳо Исоро ҳамчун наҷотдиҳанда қабул карданд, онҳо Малакути Худоро меҷӯянд. Католикҳо боварӣ доранд, ки таъмидёфтагон, ҳатто дар синни навзод, ба калисои худ ҳамчун салтанат ворид шудаанд. Католикҳо ва православҳои шарқӣ одатан фикр мекунанд, ки тавассути муқаддасот ва ғайра онҳо Малакути Худоро меҷӯянд. Ҳангоме ки масеҳиён бояд таъмид гиранд, юнонӣ-румӣ-протестантҳо одатан барои ҳалли мушкилоти башарият ба ҷаҳон назар мекунанд. Онҳо одатан диққати заминиро доранд (ниг. Румиён 8:6-8).

Ҷустуҷӯи аввалин Малакути Худо (Матто 6:33) барои масеҳиён ҳадафи якумрӣ будан аст. Ҳадаф, на ба ҷаҳон барои ҳалли онҳо, балки ба Худо ва роҳҳои Ӯ. Хушхабар дар бораи Салтанати Худо ҳаёти моро тағир медиҳад.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки масеҳиён бо Исо ҳукмронӣ хоҳанд кард, аммо оё шумо дарк мекунед, ки масеҳиёни ҳақиқӣ воқеан бар шаҳрҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард? Исо таълим дод:

<sup>12</sup> «Шахси ашроф ба кишвари дурдаст рафт, то ки салтанате ба даст орад ва баргардад. <sup>13</sup> Ва даҳ ғуломи худро даъват карда, ба онҳо даҳ мино дод ва ба онҳо гуфт: "То омаданам тиҷорат кунед". <sup>14</sup> Аммо шаҳрвандонаш аз ӯ нафрат карданд ва аз ақиби ӯ ҳайат фиристода, гуфтанд: "Мо намехоҷем, ки ин шахс бар мо подшоҳӣ кунад".

<sup>15</sup> «Ва ҳамин тавр шуд, ки ҳангоме ки мукофот гирифта, баргашт

буд, фармуд, ки наздаш даъват карда шаванд, то бидонад, ки ҳар кас аз тиҷорат чӣ қадар фоида гирифтааст. <sup>16</sup> Он гоҳ аввалин омада, гуфт: "Устод! Минои шумо даҳ мино кор кардааст". <sup>17</sup> Ба вай гуфт: «Офарин, ғуломи нек! зеро ки дар чизи андак мӯътамад будӣ, бар даҳ шаҳр ҳукмрон бош». <sup>18</sup> Ва дуюмӣ омада, гуфт: "Устод! Минои шумо панҷ мино фоида овард". <sup>19</sup> Ҳамчунин ба ӯ гуфт: "Ту низ бар панҷ шаҳр бошӣ". (Луқо 19:12–19)



Бар он чизе, ки ҳоло доред, содиқ бошед. Масеҳиён имконият пайдо мекунанд, ки бар шаҳрҳои воқеӣ, дар салтанати воқеӣ ҳукмронӣ кунанд. Исо ҳамчунин гуфт: «Мукофоти Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи кори худ бидиҳам» (Ваҳй 22:12). Худо нақша дорад (Айюб 14:15) ва ҷойе (Юҳанно 14:2) барои онҳое, ки дар ҳақиқат ба Ӯ ҷавоб медиҳанд (Юҳанно 6:44; Ваҳй 17:14). Малакути Худо воқеӣ аст ва шумо метавонед як қисми он бошед!

Дар оғози соли 2016 маҷаллаи *Science* мақолае таҳти унвони «Қудрати издиҳом» дошт, ки нишон медиҳад, ки зеҳни сунъӣ ва краудсорсинг метавонад «мушкилоти бади инсониятро ҳал кунанд. Бо вучуди ин, мақола нафаҳмида буд, ки бадӣ чӣ гуна аст, бигзор он ки чӣ тавр онро ҳал кард.

<sup>21</sup> ноком шудан аст, чунон ки пас аз Тӯфони Бузург, вақте ки инсоният барои сохтани бурҷи вайроншудаи Бобил ҳамкорӣ мекард (Ҳастӣ 11:1-9).

Мушкилот дар ҷаҳон, ба монанди Шарқи Наздик (сарфи назар аз дастовардҳои муваққати интизоршуда, масалан, Дониёл 9:27а; 1 Таслӯникиён 5:3), аз ҷониби одамон ҳал карда намешаванд - мо ба сулҳи Малакути Худо ниёз дорем (Румиён 14: 17).

Мушкилоти терроризми байналмилалӣ, сарфи назар аз дастовардҳои интизорӣ, аз ҷониби шахсони фиребхӯрда дар Созмони Милали Муттаҳид ҳал карда намешаванд (ниг. Ҳизқиёл 21:12) (ниг. Ваҳй 12:9) — мо ба шодӣ ва тасалли Салтанати Худо ниёз дорем.

Проблемаҳои муҳити зист бо ҳамкориҳои байналмилалӣ ҳал карда намешаванд, зеро халқҳои ҷаҳон барои несту нобуд кардани замин кӯмак хоҳанд кард (Ваҳй 11:18), балки онҳоро Салтанати Худо ҳал хоҳад кард.

Масъалаҳои бадахлоқии чинсӣ, исқоти ҳамл ва фурӯши узвҳои бадани инсон на аз ҷониби ИМА ҳал карда мешаванд (ниг. Ваҳй 18:13), балки Салтанати Худо.

Қарзи азиме, ки ИМА, Британияи Кабир ва бисёр давлатҳои дигар доранд, на тавассути брокерии байналмилалӣ, балки дар ниҳоят (пас аз нобудшавӣ дар Ҳабаққук 2:6-8) аз ҷониби Салтанати Худо ҳал карда мешаванд.

Нодонӣ ва таълими нодурустро Созмони Милали Муттаҳид ҳал намекунад - мо ба Малакути Худо ниёз дорем. Ҷанҷоли динӣ дар ҳақиқат аз ҷониби ягон ҷунбиши экуменикӣ-байни динҳо, ки ба наҷот розӣ нестанд, ба ғайр аз Исои ҳақиқии Библия ҳал карда намешавад. Гуноҳ ПРОБЛЕМАИ ҷаҳон аст ва барои ин мо ба қурбонии Исо ва бозгашти Ӯ ба Малакути Худо ниёз дорем. Илми тибби муосир на ҳама ҷавобхоро барои саломатии инсон дорад - мо ба Малакути Худо ниёз дорем.

Масъалаҳои гуруснагӣ аз ҷониби организмҳои аз ҷиҳати генетикӣ тағирёфта ҳал карда намешаванд, ки қисматҳои ҷаҳонро аз сабаби нокомии ҳосили эҳтимолӣ ба гуруснагӣ таҳдид мекунанд - мо ба Малакути Худо ниёз дорем.

Камбизоатии азим дар қисматҳои Африқо, Осиё ва дигар ҷойҳо, дар ҳоле ки аз замони охири «Бобил» барои муддате баҳра мебарад (ниг. Ваҳй 18:1–19), мушкилоти камбизоатиرو ҳал намекунад — мо ба Малакути Худо ниёз дорем. Идеяи он, ки инсоният ба ғайр аз Исо, метавонад дар ин «асри шарир» утопия ба вучуд орад, Инчили бардурӯғ аст (Ғалотиён 1:3-10).

Марҳилаи ҳазорсолаи Малакути Худо як салтанатест, ки дар рӯи замин барпо карда мешавад. Он ба қонунҳои пурмуҳаббати Худо ва Худои меҳрубон ҳамчун роҳбар асос хоҳад ёфт. Муқаддасон бо Масеҳ ҳазор сол ҳукмронӣ хоҳанд кард (Ваҳй 5:10; 20:4-6). Ин салтанат онҳоеро дар бар мегирад, ки воқеан дар Калисои Худо ҳастанд, аммо ҳеҷ оят намегӯяд, ки Малакути Худо воқеан калисо аст (католикӣ ё ба таври дигар). Калисои Рум ба таълимоти ҳазорсола муҳолифат мекунад ва баъдтар, вақте ки мо ба охир наздик мешавем, ба паёми башорати Китоби Муқаддас муқобилат мекунад. Ин эҳтимол дар ВАО инъикоси назаррасеро ба даст меорад, ки метавонад ба иҷрои Матто 24:14 кӯмак расонад.

Дар марҳилаи ниҳони худ Малакути Худо «Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худо нозил мешавад» (Ваҳй 21:2) дар бар мегирад ва афзоиши он интиҳо нахоҳад буд. Дигар ноинсофӣ, андӯҳ ва марг дигар нахоҳад буд.

Мавъиза ва фаҳмидани Инҷили Малакути Худо як мавзӯи муҳими Китоби Муқаддас аст. Нависандагони Аҳди Қадим дар ин бора таълим медоданд. Исо, Павлус ва Юҳанно дар ин бора таълим медоданд. Қадимтарин мавъизаи «масеҳӣ», ки берун аз Аҳди Қадид боқӣ мондааст, дар бораи он таълим медод. Пешвоёни асри дуюми масеҳӣ, ба монанди Поликарп ва Мелито , дар ин бора таълим медоданд. Мо дар Калисои *давомдори Худо имрӯз онро таълим медиҳем*. Ба ёд оред, ки Малакути Худо аввалин мавзӯест, ки Китоби Муқаддас дар бораи он мавъиза кардани Исоро нишон медиҳад (Марқӯс 1:13. Он чизест, ки Ё баъд аз эҳёшавӣ низ мавъиза мекард (Аъмол 1:3) - ва он чизест, ки масеҳиён бояд дар навбати аввал ҷустуҷӯ кунанд (Матто). 6:33).

Инҷил на танҳо дар бораи ҳаёт ва марги Исо аст. Диққати хушхабаре, ки Исо ва пайравонаш таълим медоданд, Салтанати ояндаи Худо буд. Инҷили Салтанат наҷотро тавассути Масеҳ дар бар мегирад, балки ҳамчунин таълим додани охири ҳукуматҳои инсониро дар бар мегирад (Ваҳй 11:15).

Дар хотир доред, ки Исо таълим медод, ки охирзамон то он даме, ки Инҷили Малакут ба ҷаҳон ҳамчун шоҳид барои ҳамаи халқҳо мавъиза карда нашавад, фаро нахоҳад расид (Матто 24:14). Ва ин мавъиза ҳоло рӯй дода истодааст.

Хабари хуш ин аст, **ки Малакути Худо роҳи ҳалли мушкилотест, ки башарият рӯ ба рӯ мешаванд** . Бо вучуди ин, аксарият намехоҳанд онро дастгирӣ кунанд, онро бишнаванд ва ба ҳақиқати он бовар кардан намехоҳанд. Салтанати Худо абадӣ аст (Матто 6:13), дар ҳоле ки «ин ҷаҳон гузарон аст» (1 Қўринтиён 7:31).

Эълон кардани Инҷили ҳақиқии Малакути Худо чизест, ки мо дар Калисои *Давоми Худо ба он ҷиддӣ муносибат мекунем*. Мо

мекӯшем, ки ҳама чизеро, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, таълим диҳем (Матто 28:19-20), аз ҷумла Подшоҳии Худо (Матто 24:14). Ҳангоме ки мо ин Салтанатро интизорем, мо бояд роҳҳои Худоро омӯзем ва пайравӣ кунем ва дигаронро, ки ба ҳақиқат бовар кардан мехоҳанд, тасалли диҳем.

Оё шумо набояд эълон кардани Инҷили Малакути Худоро дастгирӣ кунед? Оё шумо ба Инҷили Малакути Худо бовар мекунед?

# Мікодым меў патрэбу Ён меў патрэбу

Толькі давер Хрысту можа **Мікодым меў патрэбу Ён меў патрэбу** Гэта малітва: 1036 У Гранд-авеню, Гровера-Біч, Каліфорнія, 93433 USA; вэбсайт [www.cog.org](http://www.cog.org).

## Мікодым меў патрэбу Ён меў патрэбу (CCOG) Вэб-сайты

**CCOG.ASIA** Божа, я ведаю, што я зграшыў супраць.

**CCOG.IN** Але Ісус Хрыстос узяў на Сябе заслужанае мною.

**CCOG.EU** Я адцураюся сваіх грахоў і даручаю сябе Табе для.

**CCOG.NZ** Ці прынялі вы рашэнне ў адносінах да Хрыста ў выніку таго, што вы прачыталі тут.

**CCOG.ORG** Калі так то калі ласка Мікодым меў патрэбу Ён меў патрэбу. Класічны біблейскі тэкст, які адказвае на гэта пытанне.

Госпад Ісус Хрыстос размаўля.

**CCOGCANADA.CA** Сапраўды сапраўды кажу табе калі хто.

**CCOGAfrica.ORG** Ці ж можа паўторна ўвайсці ва.

**CDLIDD.ES** La Continuación de la Iglesia de Dios. не можа ўвайсці ў Валадарства Божае *Мікодым меў патрэбу Ён меў патрэбу*.

**PNIND.PH** Patuloy na Iglesia ng Diyos. Не дзівіся, што Я табе гэта сказаў *Мікодым меў патрэбу Ён меў патрэбу*. Ён меў патрэбу ў сэрца духоўным пераўтварэнні.

## Навінавыя і гістарычныя сайты

**COGWRITER.COM** Бұл веб-сайт жариялаудың негізгі құралы болып табылады және жаңалықтар, ілімдер, тарихи мақалалар, бейнелер және пайғамбарлық жаңартулар бар..

**CHURCHHISTORYBOOK.COM** Бу черков тарихи ҳақида мақола ва маълумотлар билан веб-сайт еслаш осон.

**BIBLENEWSPROPHECY.NET** Які ажыццявіў плату за грахі смерцю на крыжы і абазначае радзіцца нанова.

## Видеоканалы поведения И Видеоканали для проповедения и проповедения

**BibleNewsProphecy** Хрысце. Видео проповедей CCOG.

**CCOGAfrica** Хрысце. Африке каласен CCOG йылме дене.

**CCOG Animations** Хрысце христиан туныктышо-влакын религий йўлам.

**CCOGSermones** Хрысце испан йылме лият каласе.

**ContinuingCOG** Хрысце. Видео-увертарыза CCOG.

Дар расмҳои зер нишон дода, баъзе аз чанд боқимонда кирпичей (чамъи баъзе илова дертар) бино, ки дар Ерусалим, баъзан маъруф ҳамчун Сенакль, вале бехтар аст, ки описываемого ҳамчун Калисо Божья дар Ғарбӣ холме Ерусалим (дар айни замон называемая кўҳи намаки Сион):.



Лыдьяло, та интыос-а, мар-а вал, кытчы, али черклэн юртаз христианской туж вазь. Юрт, кудаз луыны кулэ проповедоваться "инмар эксэйлыкльсь евангелизэ" Иисус. Та юртын иерусалиме луыны, кудйз дышетэ Класічны біблейскі тэкст яки адказвае гэта.

***Энэ шалтгааны улмаас бид ч бас зогсоох ямар Бурханд талархаж байна, учир нь...та нар, ах дүү нар аа, Иудейд Христ Есүс дотор байдаг Бурханы сүмүүдийн дагалдагчид болсон. (1 Тесалоник 2:13-14)***

***Гэгээнтнүүдэд нэгэн цагт бүгдэд нь хүргэж байсан итгэлийн төлөө чин сэтгэлээсээ тэмцээрэй. (Иуда 3)***

***Тэр (Есүс) тэдэнд, " Би ч бас бусад хотуудад Бурханы хаант улсыг номлох естой, учир нь энэ зорилгоор би илгээсэн байна."(Лук 4: 43)***

*Харин Бурханы хаанчлалыг эрж хай, мөн эдгээр бүх зүйл[с] та нарт нэмэгдэх болно. Бүү ай, бяцхан сүрэг, учир нь танд хаанчлалыг өгөх нь таны эцгийн сайхан таашаал юм. (Лук 12: 31-32)*

*Мөн хаанчлалын энэ сайн мэдээ бүх үндэстэнд гэрч болж бүх дэлхийд тунхаглагдах бөгөөд дараа нь төгсгөл ирэх болно. (Матай 24:14)*